Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI
Seria II-a
Nr. 1903
Duminică 12 iunie 1955
4 pagini
20 bani

La a 60-a aniversare a tovarășului Bulganin

Telegrama de salut a C. C. al P. C. U. S. și a Consiliului de Miniștri al U. R. S. S.

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite:

Cu prilejul celei de a 60-a aniversări a nașterii lui N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., ziarele din 11 iunie publică următoarea telegramă de salut:

Tovarășului Nikolai Alexandrovici Bulganin,

Cu prilejul celei de a 60-a aniversări a zilei dumneavoastră de naștere, Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliul de Miniștri al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste vă salută fierbinte pe dumneavoastră, discipol credincios al lui Lenin și tovarăș de luptă al lui Stalin, activist remarcabil al partidului comunist și statului sovietic.

Partidul comunist și poporul sovietic acordă o înaltă prețuire meritelor dumneavoastră în lupta pentru construirea statului sovietic și pentru industrializarea socialistă, în lupta pentru victoria asupra cotropitorilor fasciști și pentru întărirea puterii economice și a capacității de apărare a patriei noastre.

In toate funcțiile activității de partid și de stat, dumneavoastră vă consacrați cu o energie nesecată și o înaltă principialitate toate forțele măreței cauze a construirii comunismului.

Vă urăm din toată inima, scumpe Nikolai Alexandrovici, prieten și tovarăș al nostru, multă sănătate și mulți ani de activitate rodnică pe viitor spre binele popoarelor Uniunii Sovietice, spre binele comunismului.

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST AL UNIUNII SOVIETICE

CONSILIUL DE MINIȘTRI AL UNIUNII REPUBLICILOR SOVIETICE SOCIALISTE

Decretul Prezidiului Sovietului Suprem al U. R. S. S. cu privire la conferirea titlului de Erou al Muncii Socialiste lui N. A. Bulganin

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite:

Cu prilejul celei de a 60-a aniversări a nașterii tovarășului N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și pentru a releva meritele lui remarcabile față de partidul comunist și poporul sovietic, se conferă lui Nikolai Alexandrovici Bulganin titlul de Erou al Muncii Socialiste înmînîndu-i-se Ordinul Lenin și medalia de aur „Secera și Ciocanul".

K. VOROȘILOV
președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

N. PEGOV
secretarul Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Moscova, Kremlin 10 iunie 1955

Telegrama adresată de Ciu En-lai

PEKIN 11 (Agerpres). — China nouă transmite:

Premierul Ciu En-lai a adresat următorul mesaj de felicitări președintelui Consiliului de Miniștri al Uniunii Sovietice, N. A. Bulganin, cu prilejul aniversării a 60 de ani de la nașterea sa:

Cu prilejul celei de a 60-a aniversări a nașterii Dumneavoastră îngăduiți-mi ca în numele guvernului și poporului R. P. Chineze și al meu personal să vă transmit cele mai calde felicitări, Dvs., unul din cei mai remarcabili oameni de stat și conducători ai Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și ai Statului Sovietic și prieten devotat al poporului chinez.

Cu toată energia și bogata Dvs. experiență în domeniul politic, economic și militar ați adus o măreață contribuție la construirea comunismului în Uniunea Sovietică, pentru pacea mondială și progresul omenirii.

Vă urez multă sănătate, viață lungă și succese și mai mari pentru fericirea poporului sovietic, prosperitatea statului sovietic și pentru cauza apărării păcii în întreaga lume.

Felicitările corpului diplomatic din Moscova

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite: La 11 iunie, dl. Rolf Sohlman, decanul corpului diplomatic, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Suediei în U.R.S.S., a făcut o vizită lui N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., felicitîndu-l în numele membrilor corpului diplomatic și al său personal cu prilejul celei de a 60-a aniversări a nașterii și urîndu-i sănătate și noi succese în activitatea sa de stat.

Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. A. Bulganin, a mulțumit lui Rolf R. Sohlman și membrilor corpului diplomatic pentru urări.

Militant în promovarea experienței înaintate

IN ANII Republicii noastre populare s-a dezvoltat — expresie a conștiinței crescînde a maselor — o largă mișcare a corespondenților voluntari. Cu competență și maturitate, ei dezbat în scrisorile pe care le trimit redacțiilor, probleme vitale de producție, punînd în centrul atenției metodele înaintate de muncă, popularizînd inovațiile, raționalizările, precum și metodele pentru obținerea de economii de materii prime și materiale.

De curînd, corespondentul voluntar Gheorghe Păun, ne relata într-o scrisoare inovațiile realizate de tinerii de la șantierul naval-maritim Constanța. „Utemistul Beu Mircea a confecționat un dispozitiv cu ajutorul căruia rectificarea se face la o mașină de găurit. Folosind acest dispozitiv, productivitatea muncii se ridică cu mult. Dacă înainte un bulon (pentru prinderea tablelor la vase în vederea nituirii, n.r.) se rectifica la strung în 3,07 minute, acum prin folosirea dispozitivului, se rectifică în același timp 19 buloane..." In continuare, corespondentul ne prezintă un fapt ce dezvăluie spiritul inventiv creator al muncitorilor atunci cînd diversitatea specificului de muncă al întreprinderii pune în fața oamenilor probleme neobișnuite. La unul din vase trebuia confecționată o instalație electrică, iar cablul întîrzia să vină. Muncitorii s-au gîndit la un nou procedeu de sudare a carcasei, prinzînd-o în prezoane. Rezultatul: lucrarea a fost terminată în două săptămîni în loc de două luni cît ar fi durat în mod normal!

Popularizînd inovațiile și realizările obținute, în urma aplicării unor metode deosebite de muncă, corespondenții voluntari se ridică la înălțimea unor pricepuți răspînditori ai experienței înaintate.

La baza mișcării de masă a inovatorilor și raționalizatorilor, a acelora care luptă pentru reducerea consumului de metal, pentru obținerea de economii — ceea ce duce în ultimă instanță la reducerea prețului de cost — stă ca izvor de forță și energie creatoare, bogata experiență tehnico-științifică a oamenilor sovietici.

Pătrunși de dragoste și recunoștință față de mărturiile adevăratei prietenii, avînd în față exemplul luminos al comsomoliștilor, corespondenții voluntari împărtășesc cu bucurie succesele obținute în urma aplicării experienței înaintate a tehnicii sovietice. Cuvîntul viu, convingător al acestor corespondenți fruntași în producție, inovatori, raționalizatori, are o forță mobilizatoare deosebită și convinge de importanța fiecărui procedeu de lucru, sau vreunei metode înaintate. Prin ziarul nostru, în dorința lor arzătoare de a răspîndi ceea ce este nou și bun în experiența înaintată, ei au făcut cunoscut tinerilor drumuri noi, îndrăznețe, în tehnică. Au scris ziarului Nicolae Vasu și Vasile Voichiță, Eroi ai Muncii Socialiste, tineri inovatori ca Bărbat Marin și alții. Rodul muncii lor, dezvăluit de la tribuna experienței înaintate, a încolțit în toate colțurile patriei. Zecile și sutele de scrisori pe care ei le primesc de la tinerii ce au urmat cu încredere cuvîntul lor întregesc și dau temei mîndriei că și-au făcut cu cinste datoria.

In aceeași măsură, noul pătrunde adînc în viața satelor. Mii de tineri, din cele mai îndepărtate colțuri, ne scriu despre schimbările îmbucurătoare care se petrec în satul lor, pe ogoarele frămîntate de șenilele tractoarelor și plivite cu dragoste de mîinile harnice ale maeștrilor recoltelor bogate. Ei dezvăluie cu bucurie taina recoltelor îmbelșugate culese în gospodăriile colective — ca urmare firească a aplicării perseverente în muncile agricole a prevederilor agrotehnice. „...Cunoscînd importanța culturii porumbului, am hotărît să semănăm anul acesta 190 hectare în cuiburi așezate în pătrat — scrie colectivista Cucerzan Elisabeta din G.A.C. Peștera, regiunea Constanța. In trei zile, unindu-ne forțele, am terminat la timp semănatul. Acum, ne cresc inimile privind frumusețea rîndurilor drepte de porumb, prășite și îngrijite".

Rolul mobilizator al corespondentului sătesc nu se oprește aici. Popularizînd pe maeștrii recoltelor bogate, făcînd cunoscute succesele unor tineri de pe tarlalele colectivelor, luptînd pentru formarea unei întovărășiri agricole sau zootehnice în satul lui, el ia totodată poziție fermă împotriva metodelor învechite în muncile agricole ca rărițatul și mușuroitul, împotriva cultivării extensive, la voia întîmplării, a pămîntului. Aceste trăsături complectează profilul moral al corespondentului voluntar, ridică rolul său în promovarea experienței înaintate, la înălțimea unor sarcini de activist social și politic.

In această perioadă, ca o datorie de cinste, ei trebuie să antreneze pe țăranii muncitori la muncile de îngrijire a culturilor, să sprijine prin toate mijloacele pregătirile pentru recoltare ajutînd astfel la obținerea unei recolte bogate.

Ca un aspect esențial în mișcarea corespondenților voluntari, se detașează clar o trăsătură nouă și pozitivă — exigența față de lipsuri. Ca un clopot de alarmă operativ al opiniei publice, corespondentul voluntar sesizează ziarului, cu încrederea și convingerea că lucrurile se vor îndrepta, lipsurile și deficiențele ce mai dăinuie sau se ivesc în activitatea unor organe. Sezisările lor privind metode defectuoase, retrograde de muncă trebuie să fie analizate cu atenție și măsurile forurilor competente trebuie să curme lipsurile semnalate. Noul se întronează, își revarsă cu prisosință binefacerile. Viața învinge și pășește înainte. Corespondentul are de ce să se mîndrească și să aibă conștiința contribuției lui active la triumful noului, al experienței înaintate.

A descoperi ceea ce este bun și nou în tehnica și experiența înaintată, a răspîndi și populariza inițiativele îndrăznețe, creatoare, prin orice mijloc — gazeta de perete, ziarul de uzină, presa locală sau centrală — iată o sarcină însemnată a fiecărui tînăr. In îndeplinirea acestei sarcini nobile, el va găsi sprijin și înțelegere din partea organelor de partid și de stat, din partea organizațiilor U.T.M., care sînt datoare să-i dea tot concursul.

Organizațiile U.T.M. trebuie să susțină utemiștii și tinerii fruntași în muncă la scrierea de articole de specialitate prin care să răspîndească concret și cu forța de convingere a exemplului metodele și procedeele lor de muncă. In felul acesta organizațiile U.T.M. vor da o contribuție importantă și vor stabili un mijloc eficient de răspîndire a metodelor și experienței celei mai înaintate pentru construirea socialismului în patria noastră.

Pe șantier

In aceste zile, spre șantierul de construcții de pe șoseaua Mihai Bravu din Capitală se îndreaptă zeci de tineri. Vin din toate colțurile raionului Tudor Vladimirescu pentru ca în timpul liber să dea o mînă de ajutor la terminarea mai degrabă a construcțiilor. Ce se construiește pe acest șantier se poate înțelege mai bine din...

Povestirea inginerului

Constantin Dimitriu, inginerul șantierului nu mai pridideşte. Au sosit pe șantier să lucreze în mod voluntar alți peste două sute de tineri de la gospodăria I.T.B.-Dudești, cooperativa „Tehnica confecției" etc. Și fiecare vrea sarcini precise. Curg ploaie întrebările.

— Eu ce fac? Așteaptă echipa.

— Tot la cărămizi mergem?

— Noi din echipa treia, ce lucrăm?

Incetul cu încetul însă, tinerii se răspîndesc pe șantier. Fiecare știe acum precis ce are de făcut.

După ce își șterse fruntea cu o batistă mare, albă, inginerul Dimitriu începu să povestească:

— In urmă cu patru săptămîni pe aceste locuri erau depozitate 70.000 de lăzi și munți întregi de fier vechi. A venit însă un grup de tehnicieni. Aceștia au măsurat terenul așa cum au putut și au bătut primii țăruși, semne modeste ale viitorului șantier.

Aici se construiesc acum 8 blocuri muncitorești. Dar știți pentru cine? Să vă spun! Pentru tinerii noi căsătoriți din raionul Tudor Vladimirescu. 112 familii de tineri căsătoriți vor avea astfel locuințe noi, moderne, confortabile. Vom amenaja aici instalații sanitare, cabine telefonice, străzi, alei, iar în fața blocurilor vom amenaja un parc... Va fi un mic cartier al tinerilor căsătoriți.

Pe șantier lucrul a început de vreo 20 de zile. Acum sînt gata fundațiile a patru blocuri, iar la alte două zidurile s-au înălțat aproape pînă mai sus de nivelul primelor ferestre.

Ne-am angajat să le terminăm pînă la 23 August. De n-ar fi fost tinerii aceștia, nu înaintam așa repede. Uite, numai astăzi, tinerii au depus peste 1500 de ore de muncă voluntară. Ne dau un mare ajutor prin munca lor însuflețită. Și toți muncesc la fel. Vedeți de pildă, fata aceea care așează cărămizile...

Colectivista Dumitra Pricop

E potrivită de statură, are ochii mari, verzi, iar părul îi e strîns în două codițe subțiri. Nu stă nici o clipă locului. Ba ajută la descărcatul unei mașini cu nisip, ba așează cărămizile în stivă, ba toarnă beton. Și fiecare lucru îl face aproape cu aceeași abilitate și pricepere ca și băieții.

Dumitra Pricop e colectivistă la G.A.C. „Răsăritul" din Geamurlia de Jos, raionul Istria. In București a venit în urmă cu vreo trei luni, la școala de contabili pentru gospodăriile agricole colective.

Cînd comitetul raional U.T.M. a lansat chemarea: „Să întîmpinăm Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților de la Varșovia și ziua de 23 August sprijinind prin muncă voluntară construirea a peste 450 de locuințe muncitorești", Pricop Dumitra a fost printre primii din școala lor care au răspuns.

— E datoria noastră de prieteni să ajutăm pe tinerii muncitori.

Pe șantier au venit aproape toți elevii școlii. E aici și Cristea Ioniță și Lungu Maria și Dumitrache Ion și Barbu Gheorghe, toți colectiviști.

Cu Barbu Gheorghe a trebuit însă să se discute îndelung. Deși e invalid, a ținut morțiș să vină pe șantier. In zadar au încercat să-i explice că e obositor, greu. N-a fost chip să fie înduplecat. Și avea dreptate. Acum, numai într-o singură oră, a descărcat împreună cu Tudor Radu și Dinu Valerică 5 mașini cu nisip.

Vin pe șantier în fiecare zi în timpul lor liber zeci de tineri. Iar poate cel mai tineri sînt aceia cărora muncitorii mai vîrstnici le spun jumătate în glumă, jumătate plini de admirație...

„Specialiștii"

Aceștia sînt elevi ai centrului școlar profesional de construcții nr. 21. Sînt peste 100 și astăzi. Ii vezi prin mai toate colțurile șantierului. Majoritatea sînt din anul I. Peste un an însă vor deveni ei înșiși adevărați zidari, tîmplari, sculptori în piatră etc. Pe șantier, printre ceilalți tineri, se socotesc „specialiști", „constructori încercați". Le explică celorlalți tineri cum trebuie făcut cutare sau cutare lucru, iar unde munca e mai grea pun umărul puternic.

Numai într-o zi ei au descărcat din mașini peste 8.000 de cărămizi și au cărat peste 500 de roabe de pămînt.

...Se aud cîntece. Pe șantier sosesc noi grupuri de tineri. Sînt utemiști și tineri de la Banca R.P.R., de la Ministerul Industriei Ușoare și din alte unități.

Pe șantier, munca se desfășoară intens...

AL. PINTEA

In portul Constanța

CONSTANȚA (de la corespondentul nostru).

Extinderea relațiilor comerciale internaționale face ca în portul Constanța să sosească tot mai multe mărfuri în baza acordurilor comerciale încheiate între țara noastră și alte țări. Vase comerciale sub diferite pavilioane sosesc zilnic în port. Nu de mult vasul sovietic „Tula" a adus din U.R.S.S. un transport de 1500 tone bumbac pentru industria textilă. Zilele acestea s-a terminat descărcatul vasului sub pavilion sovietic „Sulicov" care a adus o încărcătură de 7.800 tone fosfați pentru agricultură. Se dezvoltă relațiile noastre comerciale cu China populară. Vasul romînesc „Plehanov" care a venit de cîteva zile din Port Said a adus importante cantități de mărfuri pentru țara noastră din R. P. Chineză (prin tranzit la Port Said). Printre altele au fost aduse: 1800 tone orez, 12 tone mătase naturală, 150 tone piei, 112 tone seu etc. În afară de acestea „Plehanov" a mai adus 74 tone piper, 51 tone cafea boabe și scorțișoară, 63 tone crep etc. din alte țări.

Din Egipt au sosit 912 tone fire bumbac, din Grecia 375 tone măsline, iar din Turcia 102 tone bumbac brut iar vasele „Titus" și „Luna", sub pavilion olandez au adus circa 600 tone de grăsimi.

În același timp, în Constanța numeroase vase încarcă pentru export importante cantități de ciment, cherestea, geamuri, diferite mașini etc. În luna mai, de pildă, mai multe vase au încărcat ciment pentru Indonezia și Turcia. Acum sînt în curs de încărcare vase cu cherestea pentru Italia, Grecia, Liban, cu ciment pentru Indonezia etc. Vasul romînesc „Ardeal" a părăsit zilele trecute portul Constanța transportînd cherestea în Anglia și Belgia, iar vasele „Friedrich Engels" și „Sulina" încarcă cherestea pentru Orientul Apropiat.

Extinderea comerțului internațional constituie o contribuție de preț la întărirea păcii.

Intreprinderea „Infrățirea"-Oradea și-a îndeplinit sarcinile cincinalului

ORADEA (de la corespondentul nostru).

La cele 58 de întreprinderi, combinate raionale ale industriei locale și cooperative meșteșugărești din regiunea Oradea, care au realizat sarcinile de producție prevăzute pentru 5 ani, s-a adăugat acum și fabrica de mașini-unelte „Înfrățirea" din Oradea.

Colectivul întreprinderii de mașini-unelte „Înfrățirea" din Oradea a sărbătorit împlinirea a 7 ani de la actul naționalizării cu o victorie deosebită.

În ziua de 11 iunie la ora 7 dimineața, muncitorii din schimbul de noapte au raportat că ultima piesă din sarcinile primului plan cincinal a fost strunjită. De la această dată ei lucrează în contul anului viitor.

Factorii care au contribuit la realizarea acestei victorii sînt dintre cei mai de seamă. Astfel, întrecerea socialistă în care s-a încadrat majoritatea muncitorilor a ridicat 223 de fruntași, dintre care 69 distinși cu ordine și medalii.

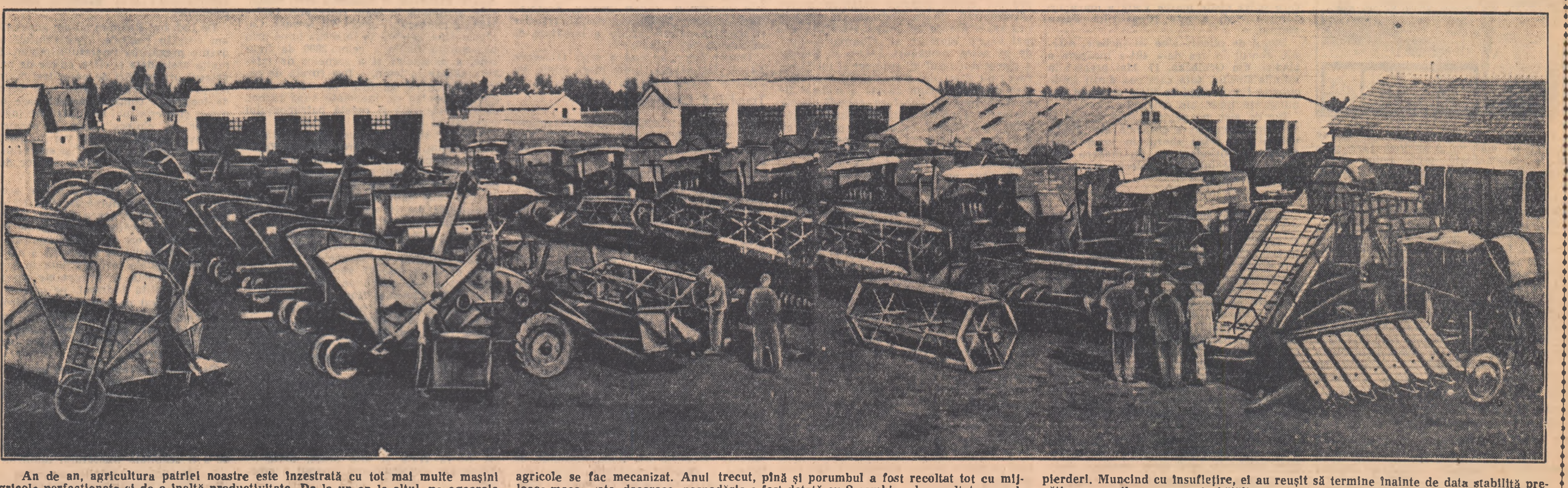
Ca urmare a introducerii metodelor rapide și intensive de lucru Bîkov, Bortchevici, Colesov și altele, ca și prin aplicarea unui număr mare din cele 718 propuneri de inovații înregistrate în cursul cincinalului, a crescut mult productivitatea muncii. În primul trimestru al anului în curs, productivitatea muncii a crescut, față de aceeași perioadă a anului trecut, cu 24,3 la sută, iar față de anul 1951 cu 108 la sută.

Creșterea productivității muncii, introducerea unui regim sever de economii a făcut să scadă simțitor prețul de cost al produselor. De exemplu la mașina de găurit cu coloană prețul de cost a fost redus, în comparație cu anul 1951, cu 50 la sută.

Numeroși fruntași în producție din această întreprindere au încheiat primul plan cincinal cu mari realizări. Strungarii și frezorii Ioan Postelnik, Iosif Pall, Toma Monori, Ștefan Kocsondi și alții dau produse în contul anului 1957.

Numele celor care și-au adus din plin contribuția la îndeplinirea sarcinilor ce reveneau întreprinderii din primul nostru plan cincinal nu apar pentru prima oară în ziar. Crescuți de comuniști, tineri ca: Francisk Csatari, Simion Bogdan, Ștefan Macskàs, Liviu Brișcuț, Constantin Pitaru, sau echipa de tineret de la forjă condusă de Alexandru Horvat, s-au ridicat în rîndul fruntașilor, contribuind la îndeplinirea ritmică a sarcinilor de plan.

GATA PENTRU A ÎNCEPE STRÎNGEREA RECOLTEI

An de an, agricultura patriei noastre este înzestrată cu tot mai multe mașini agricole perfecționate și de o înaltă productivitate. De la un an la altul, pe ogoarele patriei noastre lucrează tot mai multe tractoare de tipuri diferite, batoze, combine, secerători-legători etc.

Gospodăria agricolă de stat din comuna Urleasca, raionul Brăila, a fost înzestrată, de către statul nostru democrat-popular, cu un bogat parc de tractoare și mașini agricole. Datorită acestui fapt, în gospodărie, cea mai mare parte din lucrările agricole se fac mecanizat. Anul trecut, pînă și porumbul a fost recoltat tot cu mijloace mecanizate, deoarece, gospodăria a fost dotată cu 2 combine de recoltat porumb venite din Uniunea Sovietică.

Nu peste mult timp va începe marea bătălie a strîngerii recoltei. Muncitorii, tehnicienii și inginerii gospodăriei s-au pregătit din timp pentru această însemnată etapă a muncii lor, astfel încît întreaga recoltă să poată fi strînsă la vreme și fără pierderi. Muncind cu însuflețire, ei au reușit să termine înainte de data stabilită pregătirea mașinilor necesare în bătălia recoltării. Iată, în fotografie, o parte din marele parc de mașini agricole al gospodăriei pregătit pentru începerea lucrărilor de recoltare. Parcul bogat de mașini agricole cuprinde printre altele 14 combine de recoltat cereale și o combină de recoltat in, sosită de curînd din Uniunea Sovietică.

Foto: N. SCARLET

Unele probleme ale montării piesei „Invazia" pe scena Teatrului Armatei

Teatrul Armatei a înscris în repertoriul său una din cele mai valoroase creaţii ale dramaturgiei sovietice: „Invazia" de Leonid Leonov. Este un lucru bine cunoscut că piesele sovietice sînt primite cu interes şi dragoste de către spectatori. Premiera acestei piese era menită să se bucure de un larg răsunet cu atît mai mult, cu cît ridică probleme ascuţite de viaţă, înfăţişează caractere puternice, aduce figuri de oameni sovietici înaintaţi care, în condiţiile grele ale Marelui Război pentru Apărarea Patriei, aveau să-şi dovedească şi dragostea de patrie şi ataşamentul pentru cauza comunismului. De asemenea în piesă este dezvăluită cu ascuţime faţa hidoasă a militarismului fascist german, bestialitatea şi fărădelegile săvîrşite de hitleriştii cotropitori.

Pentru a da viaţă pe scenă, în spectacol, bogăţiei de idei, complexităţii caracterelor făurite de autor, în faţa regiei au stat desigur sarcini numeroase şi grele. În spectacol se remarcă strădania depusă de regizorul George Rafael în reliefarea ţinutei morale a partizanilor. Aşa de pildă, episodul din ultimul act, în care, în închisoare fiind, Feodor — una din figurile centrale ale piesei — este primit în rîndurile luptătorilor împotriva fascismului, transmite căldură, emoţie autentică. Aci regia a reuşit să redea sensul lăuntric al scenei, subliniind puterea oamenilor sovietici care, greu încercaţi în luptele de partizani, prinşi, schingiuiţi şi torturaţi de hitlerişti, nu cedează totuşi nici un moment, nu-şi pierd optimismul şi încrederea în victorie. Partizanii judecă cu exigenţă greşelile lui Feodor, îşi spun părerea răspicat, nu se feresc să-i arate ce va avea de făcut în viitor, cu toate că ştiu bine că peste cîteva ore vor fi probabil cu toţii executaţi.

Un moment izbutit în spectacol este şi acela al confruntării dintre bolşevicul Kolesnicov şi înrăitul bogătaş Faiunin, reîntors în oraş cu fasciştii; reiese net pe scenă că în ciocnirea dintre ei, deşi Kolesnicov se află în mîinile acestui vrăjmaş al puterii sovietice, superioritatea morală aparţine oamenilor sovietici.

Trebuie însă spus că, spre regretul publicului, spectacolul n-a valorificat întreaga bogăţie a textului, că regizorul George Rafael a fost depăşit de sarcinile grele şi dificile care îi stăteau în faţă. Regia nu a izbutit să scoată la iveală multilateralitatea personajelor, caracterele lor puternice, create de Leonid Leonov cu atîta măiestrie, nu a găsit întotdeauna calea valabilă, emoţionantă, în dezvăluirea firelor conflictului piesei.

Analizînd spectacolul, se vădeşte că deficienţele lui serioase se datoresc, în primul rînd, regiei, fără a minimaliza în nici un caz aportul pe care erau datori să-l dea interpreţii. Ne vom limita la discutarea a trei probleme ale piesei.

Să începem cu problema dramei familiei Talanov. Feodor, fiul doctorului Talanov, a părăsit casa părintească în urmă cu ani. Dezamăgit în dragoste el a încercat să-şi ucidă iubita. În ajunul intrării hoardelor fasciste în oraş, Feodor se întoarce de la închisoare, acasă. Familia îl primeşte rezervat. De fapt, în jurul sosirii lui se produce însă o profundă frămîntare, se pun numeroase întrebări, cărora cei din jur nu le pot găsi răspuns. Feodor este măcinat de propria-i situaţie şi caută cu ardoare calea pe care să meargă. Dar izbindu-se în dibuirile sale de o anume neîncredere, el îşi ia înfăţişarea unui om cinic, brutal, care nu are nimic sfînt, jignindu-i grosolan pe cei din jur. În sufletul bătrînului medic, care îşi iubeşte totuşi primul copil, se dă o luptă crîncenă. Este oare fiul său un om de nimic, va colabora el cu ocupanţii, îşi va vinde patria? Poate un părinte să-şi pună asemenea întrebări în legătură cu fiul său în mod indiferent, sau numai pozînd artificial într-un om care se frămîntă de ochii lumii? Desigur că nu. Să vedem însă cum se petrec lucrurile în spectacol. Doctorul Talanov (V. Ronea) *arată* că ar fi preocupat, măcinat de gînduri negre pentru soarta fiului său. *Arată*; însă nu trăieşte profund, lăuntric, ca tată al lui Feodor, drama bătrînului medic.

În loc ca actorul să se fi concentrat, sub îndrumarea regiei, spre redarea trăsăturilor de caracter ale acestui medic cinstit, care-şi iubeşte cu pasiune patria, spre înţelegerea şi trăirea sentimentelor *tatălui* care pune tot sufletul în readucerea fiului său pe calea unei vieţi noi, drepte, pe scenă întîlnim un personaj care ori ţine discursuri despre patrie şi patriotism, ori trece la o falsă duioşie paternă, oscilînd astfel între două extreme la fel de nepotrivite. Momentul cînd Talanov îi arată lui Feodor pe Aniska — fata veselă şi zîmbitoare pînă nu de mult, adusă acum într-o stare de plîns de către fascişti — are menirea de a sublinia de fapt încercările părintelui de a-şi aduce fiul pe un drum bun. În acest moment piesa subliniază tocmai faptul că doctorul, în ciuda bănuielilor pe care le are asupra fiului său, nu încetează nici un moment de a se strădui să-l schimbe. De aceea în nici un caz aci nu era necesară o exprimare retorică despre datoriile fiecărui cetăţean sovietic de a-şi apăra patria — aşa cum se întîmplă din păcate pe scenă — ci redarea veridică a frămîntărilor sufleteşti ale doctorului care încearcă prin exemple şi cuvinte adînci, vibrante, să-şi readucă fiul alături de toţi ai săi. De asemenea în scena confruntării părinţilor cu fiul lor, atunci cînd Feodor, după o curajoasă acţiune antifascistă este prins de către hitlerişti, regia şi interpreţii aveau datoria să transmită spectatorilor acele fire nevăzute care se înfiripă iarăşi între părinţi şi copil. Doctorul Talanov şi soţia lui trec în acest moment printr-o grea încercare, de loc melodramatică — aşa cum a încercat s-o marcheze regia. Zbuciumul lor sufletesc pentru pierderea şi în acelaşi timp pentru regăsirea fiului iubit, are puterea de a dezvălui faptul că Feodor a redevenit abia acum cu adevărat fiul lor, un om sovietic demn. Reîntîlnirea aceasta, desigur profund dramatică, nu poate fi subliniată decît printr-o contopire lăuntrică a actorului cu personajul. Or, acest lucru nu se observă în spectacol. V. Ronea *reprezintă, expune*, marea dramă sufletească a doctorului Talanov, dar *nu o trăieşte*; tocmai de aceea actorul nu poate convinge pe spectator de problemele grele în faţa cărora e pus doctorul atunci cînd trebuie să mintă, confirmînd că fiul său este Andrei, legendarul partizan mult căutat de hitlerişti. Este evident că regia a imprimat personajului o ţinută discursivă, artificială, neglijînd tocmai ceea ce era esenţial — trăirea profundă de către actor a dramei acestui medic integru, transpunerea sa în situaţia lui Talanov, om şi tată greu încercat.

A doua problemă pe care o vom discuta este aceea a prezentării lui Faiunin. Faiunin (C. Ramadan) este stafia capitalismului care reînvie odată cu apariţia hitleriştilor în oraş şi care va dispare odată cu izgonirea lor. Personajul din piesă îţi inspiră ură şi repulsie în ciuda măştii de om cumsecade pe care acesta o îmbracă. În spectacol în schimb, poţi spune despre Faiunin că este un bătrînel fanatic, că ar fi fricos şi laş; dar din interpretare reiese insuficient că acesta este un duşman înrăit al Statului Sovietic, care odată cu năvălirea fasciştilor doreşte să-şi regăsească raiul pierdut. Faiunin ar fi trebuit prezentat pe scenă — după cum indică de altfel autorul în text — asemenea unui agent de siguranţă dinaintea revoluţiei care, ingenios şi viclean, cu inteligenţă ascuţită, acţionează cu atît mai primejdios împotriva oamenilor sovietici, cu cît are tocmai asemenea însuşiri. De pildă, în spectacol, felul iscoditor prin care el încearcă să-l identifice pe Andrei, să afle unde se ascunde comandantul partizanilor pentru a-l da pe mîna fasciştilor, nu deşteaptă ura cuvenită. Ai impresia că te afli în preajma unui moşuleţ iscoditor, dar atîta tot. Regia a greşit în acest caz redîndu-l pe Faiunin ca pe un individ straniu „în sine", ca o apariţie ciudată, din altă lume, fără a ţine seama că el este un vechi şi înrăit exploatator al oamenilor muncii, un duşman înverşunat şi abil al puterii sovietice.

Ultimul aspect asupra căruia ne vom opri este acela al felului în care sînt înfăţişate în spectacol figurile fasciştilor cotropitori. Ei nu trezesc mînia şi indignarea în măsura cuvenită spectatorului, deoarece regizorul a pus accent exclusiv pe latura grotescă, prezentîndu-i ca nişte marionete. Se dezvăluie astfel cu totul nesatisfăcător bestialitatea şi lipsa de scrupule a ocupanţilor hitlerişti. Să luăm, de pildă, numai figura şefului Gestapoului — Spurre (G. Mazilu) — despre ale cărui fărădelegi se vorbeşte des în piesă, individ josnic şi hidos, temut chiar de trădătorii localnici care conlucrează cu el. Acesta se înfăţişează înaintea noastră ca un smintit care mîrîie furios, ţipă ridicol, face spume la gură, în schimb ferocitatea lui nu pare a avea miez. În spectacol ridiculizarea ocupanţilor fascişti e împinsă prea departe. Groaza paralizantă pe care o manifestă Spurre atunci cînd i se anunţă noi lovituri date fasciştilor de către partizani nu e de natură să arate că în urma acestor acţiuni întreprinse de patrioţii sovietici, cotropitorii hitlerişti — simţind că le arde pămîntul sub picioare — vor trece la represalii înverşunate, făptuind alte crime şi bestialităţi pentru intimidarea populaţiei. Este cu totul greşit ca aceşti duşmani înrăiţi ai civilizaţiei să fie prezentaţi unilateral, pe o linie grotescă, nepotrivită cu sensurile majore ale piesei.

Deşi criticile apărute pînă acum în presă au semnalat unele din slăbiciunile spectacolului, remedierea acestora nu se observă încă. De aceea credem că este necesar ca în sfîrşit regia — ajutată de conducerea artistică a teatrului — să revizuiască deficienţele semnalate, astfel ca spectacolul, marcînd o simţitoare îmbunătăţire, să merite a intra în repertoriul permanent al teatrului, la un nivel cît mai apropiat bogăţiei de idei a textului dramatic.

ADA SIMIONESCU

Academia R. P. R. a cinstit memoria marilor scriitori Friedrich Schiller şi Walt Whitman

Academia R.P.R. a ţinut vineri după amiază o şedinţă consacrată comemorării a 150 de ani de la moartea scriitorului clasic german Friedrich Schiller şi împlinirii a 100 de ani de la apariţia primei ediţii a volumului de poeme „Fire de iarbă" al scriitorului american Walt Whitman.

Şedinţa a fost prezidată de acad. Iorgu Iordan.

Scriitorul Geo Bogza, membru corespondent al Academiei R.P.R., a subliniat în comunicarea sa, deosebita valoare a operei lui Walt Whitman, străbătută de dragostea adîncă şi frăţească faţă de om. În marile sale poeme, Whitman cîntă biruinţa libertăţii şi democraţiei, triumful solidarităţii umane.

Prof. univ. Jean Livescu, rectorul Universităţii „Al. I. Cuza" din Iaşi, a făcut o comunicare asupra vieţii şi operei marelui scriitor german Friedrich Schiller. Analizînd creaţia dramatică, lirică şi filozofică a lui Schiller, vorbitorul a relevat că ideea dominantă a operei scriitorului german este lupta pentru libertate şi progres. Dramele lui Schiller sînt un puternic protest împotriva nedreptăţii şi tiraniei feudale. Opera sa este de o mare actualitate astăzi cînd viaţa şi unitatea poporului german sînt ameninţate de planurile agresive ale imperialiştilor. Ea constituie pentru poporul german un puternic imbold în lupta sa pentru o Germanie unită şi democrată.

Comunicările au fost urmărite cu viu interes de cei prezenţi.

(Agerpres)

Dramatismul existenţei lui Umberto D.*)

O scenă din film

Umberto Domenico Ferrari a trecut de vîrsta cînd jongleria cu cuvintele „viaţă" şi „moarte" înseamnă un amuzament pentru sezisarea — natural abstractă — a contrastului. Pentru el aceste două cuvinte au luat o formă concretă, palpabilă. Umberto D. — şi e necesară această prescurtare fiind vorba de un tip — pendulează între viaţă şi moarte. Aci trebuie căutată cheia spre înţelegerea unui film al cărui subiect putea împinge spre melodramă lacrimogenă, dar care tocmai prin sensibilitate, prin lipsa ostentativului ieftin este profund realist, autentic.

Ce înseamnă pentru Umberto D. viaţa?

O pensie de mizerie, înjosirea, lipsa de orizont a unei existenţe fără nici o ocupaţie. Dar din aceasta să nu se tragă concluzia că Umberto este un erou, un revoltat. Nu, el este umilul funcţionar scos la pensie care în fapt nu se bate cu viaţa pentru a-i smulge cît mai mult. El cere puţin, dar atît ca să nu înjosească omul. Şi nici aceasta nu poate obţine. Pare prozaic, meschin, să legi existenţa unui om de mărimea unei pensii. Dar realitatea Italiei de azi împinge spre problemele elementare ale existenţei omeneşti. În acest fel vor să limiteze orizontul omului acei care au adus în străvechea Romă pe cei care şi-au ales negrul de doliu drept culoare preferată (fasciştii italieni purtau cămăşi negre). Aceştia speră să îmbrace omenirii un gen special de ochelari de cai, invizibili, pentru a feri omul de lumina puternică, dătătoare de speranţă, a vieţii. Un astfel de individ trebuie să devină şi Umberto D. pentru care moartea înseamnă salvarea.

Şi cu aceasta ajungem la cea de a doua întrebare: *ce înseamnă pentru Umberto D., moartea?* Totul — de la încetarea certurilor cu proprietăreasa şi pînă la curmarea vagabondajului în căutarea cîtorva mii de lire. Oricum — şi numai spre aceasta împinge existenţa lui Umberto — moartea este preferabilă vieţii. Şi repet, nu din avînt romantic, dintr-o oarecare deziluzie sau cine ştie din ce motiv înalt, Umberto vrea să se sinucidă. Nu, el este omul simplu, pensionarul tipic. Această caracteristică a lui trebuie reţinută pentru a putea aprecia pe deplin curajul realizatorilor filmului, despre care vom vorbi imediat.

Deci obsesia morţii ca singură cale de salvare (pare paradoxală alăturarea cuvintelor moarte şi salvare) devine însoţitorul inevitabil al omului mai slab în lumea în care cimitirul e văzut ca un refugiu *fericit* din viaţa *nenorocită*. Este lumea banului despre care Marx spunea, atît de plastic că a apărut pe pămînt mînjită „cu sînge şi cu murdărie pe tot trupul, din cap pînă în picioare". Umberto D. este destinat a fi şi el înghiţit de această mlaştină a sîngelui şi murdăriei.

Ce se va întîmpla? Cine va învinge — viaţa, sau mizeria cotidiană ce împinge spre sinucidere. Iată conflictul filmului, iată în ce constă dramatismul existenţei unui funcţionar umil scos la pensie.

Toate acestea, va putea spune cineva, sînt interesante dar nu oferă material pentru un film. Este ştiut că în cinematografie e mult mai dificilă punerea în valoare a unui subiect ce nu se bazează pe situaţii nete, care nu are un conflict dinamic, evident imediat spectatorului.

Am spus toate acestea pentru a putea aprecia mai bine curajul realizatorilor filmului care nu au căutat subiecte senzaţionale, ci s-au oprit asupra lui Umberto Domenico Ferrari, om care nu are nimic deosebit la prima vedere.

Şi viaţa învinge. Umberto va trăi. În ultima scenă zîmbeşte, el, omul care seara nu va avea unde să se culce, el, care în curînd va termina ultimii bani realizaţi din vînzarea unui ceas. O scenă care nu o uiţi, care îţi rămîne în minte ca un tablou de valoare. Şi asemenea momente mai întîlneşti în film.

Însuşi acel cîine, obişnuit, fără nimic deosebit, dar care se integrează atmosferei, dovedeşte deosebitul simţ al vieţii, al realităţii pe care l-au avut realizatorii filmului. Cîinele dă individualitate lui Umberto, îi dă acel „ceva" care să-l deosebească de restul pensionarilor care merg să manifesteze pentru mărirea pensiilor.

Scenaristul, regizorul, nu se pierd în explicaţii. Au încredere în spectator care înţelege că dacă ei au ales un cîine drept partener a lui Umberto, au făcut aceasta pentru a sublinia cît de puţin valorează viaţa unui om în apusul capitalist, unde ajungi să trăieşti, doar pentru că îţi e drag un cîine. Deoarece chiar şi Umberto pare convins că nimic altceva nu îl mai leagă de viaţă în afara grijii faţă de cîinele credincios.

Cîinele este singurul prieten al lui Umberto, dar numai cei ce judecă superficial filmul pot crede că doar atenţia faţă de animal îl reţine în viaţă pe Umberto. *Nu. Aceasta este exprimarea artistică a ideii — dragostea de viaţă.*

În general, fiecare imagine are un conţinut larg. E un film care te solicită să gîndeşti, să vezi dincolo de fotografie.

Dacă te limitezi la poză nu o poţi înţelege pe Maria, servitoarea gazdei lui Umberto. Cu toate că este însărcinată şi nu ştie care e tatăl copilului — cel din Neapole sau cel din Florenţa — ea nu are nimic vulgar. Cred că mulţi nu au uitat scena cînd, în lumina palidă a dimineţii, într-o bucătărie invadată de furnici, Mariei îi curg numai cîteva lacrimi. Ajunge atît ca să simţi întreaga durere a unei fete venită de la ţară şi înşelată de mirajul oraşului capitalist. Se aşează pe un scaun, rîşneşte cafea şi forţîndu-se să închidă o uşă cu piciorul, simte din nou că este însărcinată. Totul durează cîteva clipe. Scena este aparent lipsită de acţiune, dar totul trădează, aproape fără nici o mişcare, zbuciumul. Sensibilitatea ei contrastează cu murdăria în care a fost aruncată — servitoare la o proxenetă, — cu soarta ei nenorocită.

Sau cîtă discreţie, delicateţe în scena cînd Maria este strigată de iubitul ei, tresare, dar nu se duce la geam, respectînd necazurile bătrînului Umberto.

Toate acestea filmate fără nici un artificiu, natural. În această direcţie „Umberto D." are o calitate în plus faţă de alte filme realiste italiene care au uneori imagini de dragul imaginii. În schimb Umberto D. este mai puţin bogat în concluzii, perspectiva, viitorul sînt abia schiţate, menţinîndu-se la optica unor pături sociale încă puţin active.

Dar aşa cum spunea de curînd Vittorio de Sica — regizorul acestui film — de multe ori este nevoit să joace şi să turneze filme pur comerciale, pentru a aduna fondurile necesare turnării unui film în care să poată reda ideile care îl frămîntă. Nu este cazul acestui film, dar cuvintele lui De Sica explică situaţia grea a remarcabilei cinematografii realiste italiene, obligate de multe ori să facă concesii producătorilor. Nu trebuie uitată nici faimoasa cenzură a guvernului Scelba.

Aş vrea să închei mărturisind că Umberto D. mi-a reamintit pe bunicul lui Taro din filmul „Copiii din Hiroshima", mai precis de scena cînd bătrînul spune — vreau să trăiesc ca să arăt lumii ce lucru groaznic e războiul. Aceşti doi oameni, cu destine deosebite, sînt uniţi totuşi prin faptul că nu pesimismul, nu tristeţea o aduc pe ecran, ci credinţa în triumful vieţii, încrederea în ea. Sînt mesaje ale biruinţei omului asupra forţelor întunecate care caută să-l arunce în desnădejde.

SERGIU BRAND

*) *„Umberto D." — producţie a cinematografiei progresiste italiene. Scenariul Virgilio Marchi; regia Vittorio de Sica; muzica Alessandro Cicagnini.*

Etapa a II-a a Concursului naţional al tinerilor solişti

Marţi 14 iunie, la ora 10, va avea loc în sala Dalles şedinţa festivă de deschidere a etapei a II-a a Concursului naţional al tinerilor solişti, organizat în vederea celui de al V-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor de la Varşovia.

Această etapă la care vor concura peste 200 de tineri din întreaga ţară — participanţii reuşiţi în prima etapă a concursului, precum şi o seamă de laureaţi ai concursurilor naţionale şi internaţionale anterioare — se va desfăşura începînd de miercuri 15 iunie, în următoarele săli din Capitală: pian, în sala Dalles; canto, în sala Studio a Ateneului R.P.R.; instrumente şi muzică vocală populară, în sala C.C.A. din b-dul 6 Martie nr. 2; dansuri, la Teatrul C.C.S.; instrumente de coarde, în sala Sindicatului muncitorilor din învăţămînt; instrumente de suflat, în sala Studioului „Th. Rogalschi" din localul şcolii medii de muzică.

Informaţii

Sîmbătă a continuat în Capitală consfătuirea organizată de Ministerul Culturii cu activişti ai secţiilor culturale ale sfaturilor populare regionale şi directorii bibliotecilor regionale din întreaga ţară.

Despre importanţa concursului „Iubiţi cartea", iniţiat de C.C. al U.T.M. în colaborare cu Ministerul Culturii, Ministerul Învăţămîntului şi Consiliul Central al Sindicatelor, a vorbit tov. Petre Gheorghe, secretar al C.C. al U.T.M.

★

În cadrul schimburilor de experienţă prevăzute în planul de muncă pentru aplicarea convenţiei culturale romîno-ungare, vineri au părăsit Capitala, îndreptîndu-se spre Budapesta, prof. univ. Simion Iagnov, prof. univ. Miron Nicolescu, membri corespondenţi ai Academiei R.P.R. şi Ion Firu, directorul Muzeului regional Craiova.

★

La invitaţia Institutului romîn pentru relaţiile culturale cu străinătatea, sîmbătă dimineaţa a sosit în Capitală pianista franceză Nicole Marie Marguerite Henriot, cunoscută pentru valoroasa sa artă interpretativă.

(Agerpres)

RĂSFOIND PAGINILE REVISTEI „FESTIVAL"

Grojecka, 17. Numele unei străzi, un număr de clădire. Amîndouă fără prea multă însemnătate pînă acum cîtva vreme. La fel de necunoscută ca şi strada, fata cu plete negre şi surîs şăgalnic, pe care o poţi găsi la cel de al patrulea etaj al acestei clădiri, în camera 404.

Dar iată, cele două cuvinte — Grojecka, 17 — au căpătat dimensiuni şi rezonanţe speciale. Imaginaţi-vă un nesfîrşit stol de plicuri albe pornind de pe diferite meridiane şi de pe diferite paralele ale globului: purtate pe spinarea unui lama prin înaltele trecători ale Cordilierilor, ori în vagonul special al unui tren aerodinamic din Elveţia; în sacul unui poştaş indian ce bate cu piciorul drumul şerpuind de-a lungul Gangelui, ori în cabina unui avion ultra-modern din Moscova; în ataşul unei motociclete ce străbate pusta maghiară sau în pîntecul blindat al unui transatlantic ce pleacă din Australia...

Şi pe toate aceste plicuri, care pornesc din toate colţurile lumii, zeci, sute, mii de mîini tinere, albe, negre ori galbene, obişnuite a domestici oţelul, a mîngîia clapele pianului ori a secera grîul, au scris aceste două cuvinte: Grojecka, 17. Numărul unei case şi numele unei străzi varşoviene. Mulţi nici nu-l putem pronunţa corect poate. Dar pentru fiecare dintre noi, ele sună ca un semnal: dincolo de zidurile înalte şi ferestrele largi pe care ni le evocă, simţim în aceste două cuvinte bătaia unei inimi uriaşe, zvîcnetul şi tensiunea unui creer gigant: în Grojecka, 17, bate inima viitoarei întîlniri mondiale a tineretului. Prin nesfîrşit de multe artere ale trupului planetei noastre, de pretutindeni tinerii trimit Comitetului Internaţional de pregătire a Festivalului firul de viaţă din care se va naşte marea viaţă a marii întîlniri: veşti asupra pregătirilor Festivalului.

Stolul de plicuri albe îşi încheie, ostenit, zborul în cea de-a 404-a încăpere a clădirii din Grojecka, 17. Mai precis: în mîinile Rositei, fata care cea dintîi simte pulsînd fiorul vieţii în filele scrise în nenumărate limbi ale omenirii...

Iar de aici, pe paginile încă umede şi mirosind proaspăt a cerneală ale „Festivalului" îşi reiau zborul în jurul lumii ducînd pretutindeni, ca un modern trubadur al secolului 20, cîntecul viu al tinereţii noastre...

Am revăzut cu emoţie ziarul „Festival". S-a materializat [illegible] zetarului care a văzut născîndu-se aici, la noi acasă, fratele mai în vîrstă cu doi ani al acestuia. Timpul nu izbuteşte să atenueze amintirea acestei foi care, asemenea viersului unui cîntec ce-ţi rămîne în inimă, strîngea laolaltă în paginile ei pulsul vieţii tineretului lumii. Dimpotrivă: şi-o menţine mai proaspătă, mai vie. Şi am încercat nu numai plăcerea cititorului, ci bucuria cititorului obişnuit, recunoscînd — în trăsăturile neastîmpăratului Fanfan reporterul — ceva din personalitatea reporterului Tolo, cu act de naştere datat 1953 şi semnat în Bucureşti, bulevardul Republicii 33...

Am revăzut — cu acelaşi fior de nerăbdare cunoscut de noi toţi — inscripţia care, asemenea unui gong imaginar, bate marile ore ale timpului: „Mai sînt 77 zile pînă la Festival"... „Mai sînt 61 de zile pînă la Festival"... Şi, mai ales, am cules din stolul plicurilor albe ce-şi trecuseră suflul în paginile ziarului, fapte şi oameni. Vă voi povesti deci şi vouă, dragi cititori, cîte ceva despre acestea.

Aţi auzit de „Courourou"?

...Sidney Micheletti are 17 ani. I-am văzut în ziar, alături de scrisoare, şi fotografia: gît borul răsucit al unei pălării din pai, două sprîncene trase parcă cu tuş peste nişte ochi jucăuşi, şi o salbă de dinţi albi. Atît. Chipul unui băiat tînăr din Brazilia, regiunea Piracicaba, statul Sao-Paolo. Nu ştim nici cu ce se ocupă, nici ce păreri are asupra lumii, asupra felului în care vede configuraţia ei viitoare. Aflăm însă din rîndurile lui despre un cîntec popular brazilian numit „Courourou", foarte îndrăgit în regiunea sa; şi despre un anume Parafuso, cel mai vestit cîntăreţ al „Courourou-ului" de pe acele meleaguri. Într-o zi, Sidney a plecat din satul lui spre cel al lui Parafuso; nu ştim cum a reuşit să-l convingă. Dar de atunci, cum găsesc o zi-două libere, Sidney şi Parafuso colindă satele regiunii: după ce Parafuso cîntă îndrăgitul „Courourou", care adună oamenii ca prin farmec în jurul său, Sidney le vorbeşte tinerilor despre Festivalul de la Varşovia, despre semnificaţia lui.

„Desigur, nu e prea mult", conchide în scrisoare, cu modestie, Sidney Micheletti. Oare aşa o fi? Gîndiţi-vă: un băiat de 17 ani străbate, împreună cu un cîntăreţ popular, nepăsătoare satele braziliene, pentru a duce pe sunetele unui bătrîn cîntec, vestea marii întîlniri a tineretului...

Ciao — ciao, prieteni...

Şi acum, un mic salt cu ajutorul fanteziei, pînă în cîmpia Lombardiei, pe malurile Padului; ori, dacă obosim, ne putem opri mai întîi în sud, la poalele Vezuviului, la Neapole. Vom regăsi aici prieteni mulţi. Vi-i amintiţi? Tineri arşi de soare purtînd peste părul de un negru dens, ciudate căciuliţe împestriţate cu zeci de insigne, în zeci de culori; cu graiul sunînd dulce, cu fermecătoarea comunicativitate a meridionalilor... Aveau unul din cantonamente pe Matei Basarab, nu departe de locuinţa mea, şi-i auzeam cîntînd pînă noaptea tîrziu, nostalgicul dar plin de viaţă „Ciao-Ciao".

Îi văd din nou pe aceştia, şi pe mulţi alţi tineri... În apropierea ruinelor Coliseului, unde se organizau atîtea lupte de gladiatori, ori pe una din îngustele străduţe napolitane, unde frînghiile cu rufe cîrpite puse la uscat, cerşesc zadarnic o fărîmă de soare; în romanticele gondole ale Veneţiei, ori pe întinderile siciliene uscate de arşiţă; şomînd, muncind în mine pentru cîţiva bănuţi, sau manifestînd impetuos pentru pace. Îi văd răspîndiţi pe întreaga peninsulă italică, pe cei 500.000 de tineri care îşi întrec măiestria cîntecului, ori a penelului, repeziciunea piciorului, ori promptitudinea savantă a paletei, în cele 20.000 concursuri organizate în cinstea Festivalului. S-a utilizat şi s-a uzat de ideea elocvenţei cifrelor. Şi totuşi, nu mă pot opri să nu o repet: ce poate vorbi mai grăitor despre pregătirile tineretului italian pentru Festival, decît cifrele: 20.000 concursuri artistice şi sportive ce au cuprins o jumătate de milion de băieţi şi fete!

Despre toate acestea a scris Giuseppe Faraci. Iar pe plic, litere mari, citeţe, au precizat adresa: Strada Grojecka, 17.

Trandafirii Cazanlîcului.

Caut să-mi imaginez valea Cazanlîcului: o nesfîrşită mare cu valurile din petale catifelate de toate nuanţele roşului: de la rozul pastelat şi pur, la purpura aprinsă a sîngelui. Şi peste aceste valuri din trandafiri, un parfum ameţitor, învăluind totul, înmiresmînd suflul reavăn al pămîntului după ploaie, iarba, norii. Cred că aşa şi-au închipuit paradisul visătorii şi naivii noştri străbuni, fără a-l situa însă în cîmpia Bulgariei, acolo unde, foarte real şi concret, există astăzi. Poate e într-adevăr desuetă comparaţia, dar despre văile parfumate ale Mariţei şi Cazanlîcului poţi vorbi ca despre un eden contemporan. Un eden unde rara frumuseţe a trandafirilor creşte din munca liberă a unor oameni liberi...

Cîntecul şi jocul ţîşnesc firesc aici. Citeşti în „Festival" rîndurile lui Ivanka Mineva şi nu te miri: 150 de festivaluri regionale, cuprinzînd 10.000 ansambluri culturale şi 250.000 de tineri s-au desfăşurat în cursul unei singure luni, luna mai, pe tot cuprinsul Bulgariei. Apoi o simplă informaţie: Comitetul Naţional de pregătire a Festivalului proiectează să trimită la Varşovia un mare ansamblu de cîntece şi dansuri populare, format din 130 de tineri, un cor de 110 fete, un grup de balet, sportivi...

O simplă informaţie, trimisă într-un plic alb, pe o stradă varşoviană, renăscută din ruine. Cîteva cifre şi date. Atît. Dar nu ştiu de ce, dintr-odată, am simţit — citindu-le — mireasma parfumată a trandafirilor roşii, crescuţi din munca liberă a unor oameni liberi. Sînt nişte trandafiri deosebiţi, a căror esenţă minunată e căutată de întreaga lume...

Klaus Steffen ne scrie...

Am citit rîndurile tînărului Klaus Steffen din Germania occidentală, după ce pe o pagină alăturată a „Festivalului" privisem îndelung o fotografie: era o imagine a pieţii Sfînta Maria din Cracovia, pe care se contura profilul vestitei biserici gotice cu acelaşi nume. Textul alăturat povestea despre catapeteasma acestei catedrale, o minune a artei medievale, sculptată în lemn între anii 1477—1489 de cunoscutul artist Wit Stwosz. Catapeteasma, celebră în întreaga lume prin neasemuita fineţe a celor 2000 de figurine, a peisajelor şi a scenelor de interior, săpate în lemn, a fost furată de către hitlerişti şi au fost necesare sume enorme pentru ca, înapoiată după război, să fie restaurată şi redată patrimoniului cultural al omenirii.

Am citit sugestiile aduse de tînărul german Klaus Steffen programului Festivalului, după ce aflasem veşti noi despre Nowa Hutta, oraşul polonez care, în vîrstă doar de şase ani, se mîndreşte ca unul din cele mai mari şi mai moderne centre siderurgice din întreaga Europă. Şi mi-a răsărit în minte vechea legendă a pasării Phoenix, care renaşte din propria-i cenuşă... Varşovia, Cracovia, Polonia întreagă, zdrobite în fărîme cu demenţă furie de către fasciştii germani, şi-au refăcut trupurile sfărîmate asemenea vrăjitei păsări Phoenix. Numai că legenda a căpătat un element nou, calitativ nou: tînărul trup al Poloniei populare a ţîşnit dintre ruine nu datorită vreunui tainic descîntec, ci datorită celei mai de nestăvilit forţe pe care o cunoaşte omenirea: munca omului liber.

Rîndurile lui Klaus Steffen despre pregătirile tineretului din Germania occidentală le-am citit după ce am aflat într-un articol alăturat că tinerii oaspeţi ai Poloniei vor vizita în zilele Festivalului vestitele ei monumente istorice, oraşul Nowa Huta şi alte oraşe, toate — semne ale atotbiruitoarei tinereţi a omenirii...

Pentru ca Auschwitzul să nu se mai repete, pentru ca comorile de artă ale lumii să nu mai fie sfărîmate, pentru ca să răsară pretutindeni noi Nowa Huta, Klaus Steffen, ca şi prietenii săi, nu-şi precupeţesc energia, luptă pentru viaţă...

Şi despre acest lucru a scris Klaus Steffen, în scrisoarea pe plicul căreia a precizat adresa: Grojecka, 17.

Fotografia...

O prietenă păstrează sub cristalul biroului ei o fotografie colorată. Am adesea impresia că atunci cînd îi alunecă ochii de pe foile albe în căutarea unei idei sau metafore, întîlneşte zîmbetul cald şi înţelegător al fetei indiene din fotografie. Pe Indrami Rahman a cunoscut-o, ca şi mulţi alţii, de altfel, la un spectacol bucureştean, în vara lui '53. A scris apoi despre dansul ei unduios şi plin de o fermecătoare graţie, şi, fără a cunoaşte una limba celeilalte, s-au împrietenit aşa cum s-au legat sute şi mii de tineri în zilele Festivalului: prin alfabetul nescris al prieteniei.

De Indrami Rahman mi-am amintit cînd am citit în paginile „Festivalului" veşti despre pregătirea tineretului indian. Erau multe veşti, date şi cifre, culese de pe cuprinsul uriaşei ţări de peste trei milioane km.p., şi cu aproape patru sute milioane de locuitori: comitete pregătitoare organizate şi-n cele mai mărunte sate indiene, dansuri şi cîntece, filme şi concursuri sportive: 50.000 de tineri vor lua parte la o mare paradă a culturii şi sportului din Calcutta, în cadrul cărora se vor desfăşura 68 de concursuri...

Am văzut — în cifrele şi datele laconice ale ziarului — nenumărate fete cu tenul mat, cu un bănuţ negru desenat pe frunte, dansînd în vălurile diafane pe malurile Gangelui ori ale Brahmaputrei, prin cătune adăpostite în vreo cută a neîntrecuţilor Himalaia, ori pierdute în cîmpia uscată de secetă. Şi printre ele am regăsit-o pe vestita Indrami, pe care o văd zilnic, zîmbind de sub cristalul biroului.

Îi vom revedea la Varşovia, pe tinerii indieni din care respiră parcă însăşi arta. Iar dansul şi cîntecul lor ne vor încînta din nou sufletele...

Pe toate arterele planetei noastre, sosesc în Varşovia pe strada Grojecka, 17, stoluri de plicuri albe, aşa cum cu doi ani înainte soseau în Bucureşti, pe b-dul Republicii 33, ori mai înainte la Praga, Budapesta sau Berlin. Adică în toate oraşele care au trăit o vreme, marea emoţie de a fi „capitala tineretului lumii"...

Iar de aici, pe aripile paginilor sale, „Festivalul" împrăştie mai departe veştile sărbătoreşti. Le primim cu dragă inimă, dragi tovarăşi care lucraţi, pentru noi toţi, pe strada Grojecka, 17.

SANDA FAUR

In sala Magheru din Capitală s-a deschis de curînd expoziția „Instrumente tehnice în R. P. Ungară". Zilnic vin aici numeroși vizitatori. Fotografia redă un aspect al expoziției.

FOTO AGERPRES

Colțul științei și tehnicii

Știați că...

...Liliacul zboară numai în amurg și pe întuneric cam 1-2 ore zilnic, orientîndu-se cu ajutorul auzului. In anii din urmă s-a descoperit că în zbor, liliacul se ghidează printr-un sistem analog cu radiolocația, emițînd, pe lîngă sunetele ascuțite pe care le auzim noi și ultra sunete cu frecvență de 20.000 pînă la 70.000 de vibrații pe secundă, pe care noi nu le putem percepe. Aceste ultrasunete se reflectă cînd întîlnesc un obstacol iar liliacul recepționează ultrasunetul reflectat, în mod analog cu receptorul de radiolocație, călăuzindu-se în acest fel prin întuneric.

...Academia de științe a U.R.S.S. a publicat recent lucrarea „Popoarele Africii" în care sînt reunite rezultatele cercetărilor arheologilor sovietici asupra vieții diferitelor popoare de pe continentul negru". Documentele publicate duc la concluzia că unele popoare de pe acest continent atinseseră un nivel tehnic și intelectual ridicat încă în secolul 15. In această epocă în Africa tehnica tratării metalelor nu era cu nimic inferioară aceleia pe care o practicau popoarele europene.

...Obiecte vechi găsite în statul Ecuador dovedesc existența unei tehnici metalurgice destul de avansată pentru acele timpuri la indienii dinaintea venirii lui Columb. Aceștia foloseau aurul nu numai ca ornament, ci și pentru obiecte de uz casnic, ca de exemplu unelte de pescuit, ace de cusut, agrafe și chiar cuie. Aliajul folosit pentru fabricarea acestor obiecte conținea 38 la sută aur, 50 la sută cupru, 12 la sută argint. Multe din obiectele de aur găsite conțin și platină în scopul evident de a forma aliaje albe. S-au găsit și plăci avînd fața superioară de platină și cea inferioară de aur. Tehnica folosită în acest scop consta în formarea unor grăunți de platină, care erau uniți la un loc prin adăugarea unei mici cantități de aur și transformați apoi în plăci omogene subțiri, prin folosirea alternativă a căldurii și a ciocănirii.

Educarea studenților în spiritul dragostei pentru munca practică

Gheorghe Nițescu
Candidat în științe tehnice
directorul Institutului de mecanică
Orașul Stalin

Practica în producție a studenților este una din activitățile de bază ale procesului de învățămînt în institutele superioare. În învățămîntul tehnic superior această latură a muncii studenților are o deosebită importanță pentru legarea cunoștințelor teoretice cu practica de producție, pentru cunoașterea tehnicii moderne a uzinelor, fabricilor, șantierelor și vieții muncitorilor. În uzinele constructoare de mașini s-a observat în anii trecuți că tinerii specialiști, chiar dacă aveau o bună pregătire teoretică, aveau nevoie de un timp destul de îndelungat pentru a învăța să rezolve problemele practice legate de procesul de producție. Problema principală este ca mai ales în aceste specialități — unde inginerul venit numai cu cunoștințe teoretice nu poate rezolva problemele producției — să se dea încă din timpul studiilor noțiunile minime necesare pentru rezolvarea problemelor ridicate de procesul de producție. Se înțelege de la sine că numai cu cunoștințe de la curs și din manuale, tînărul inginer constructor de mașini nu va putea rezolva problemele pe care le pune producția uzinelor moderne, în mod special în domeniul tehnologiei de fabricație.

Acest lucru este pe deplin justificat nu numai de necesitățile industriei noastre constructoare de mașini în plină dezvoltare, dar și de experiența în acest domeniu a Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară. Că în U.R.S.S., pentru a lega mai mult învățămîntul de producție, cele mai puternice institute tehnice superioare sînt în centrele industriale importante, este un fapt grăitor.

Institutul de mecanică din Orașul Stalin, realizare a regimului nostru democrat-popular, pregătește ingineri pentru specialități din domeniul construcției și tehnologiei fabricației de mașini. Faptul că acest institut se găsește într-un mare centru industrial, cum este orașul și regiunea Stalin, prezintă un deosebit avantaj în ceea ce privește întărirea legăturii noastre cu industria.

În ultimul timp, îndrumate de organizația de partid, conducerea institutului nostru, organizația U.T.M. și comitetul sindical au dat importanța cuvenită practicii studenților în producție. În primul rînd, institutul dispune de cadre didactice cu o vastă experiență în uzinele metalurgice constructoare de mașini, care cunosc foarte bine necesitățile industriei, precum și de cadre didactice care s-au specializat sau au studiat în U.R.S.S. O bună parte din tinerii asistenți sînt absolvenți ai institutului nostru, educați în spiritul legăturii indisolubile dintre știință și producție. In al doilea rînd, legătura permanentă, chiar zilnică cu industria, ne-a dat posibilitatea să vedem imediat problemele importante ridicate de producție, să le rezolvăm și să ajutăm la ridicarea procesului de producție. Institutul nostru a depășit stadiul înregistrării proceselor de producție; activitatea noastră merge înaintea celei a uzinelor, ajutînd producția acestora. Întreprinderile din localitate și chiar din alte orașe ale țării se adresează cu încredere institutului nostru pentru a le ajuta în rezolvarea celor mai complexe probleme. În majoritatea cazurilor aceasta ajută și la crearea bazei materiale pentru experimentare. Așa de pildă, în laboratoarele institutului nostru s-a făcut încercarea și omologarea autocamionului produs de Uzinele „Steagul Roșu".

Absolvenții primelor două promoții din institutul nostru au dat dovadă de o bună pregătire și mulți dintre ei au primit, din primele zile de la intrarea în producție, sarcini importante în Uzinele „Steagul Roșu", Orașul Stalin, Uzinele de „Tractoare Ernst Thälmann", I.M.S.-Cîmpulung, Fabrica de scule Rîșnov și alte întreprinderi importante din țara noastră.

Pregătirea temeinică din punct de vedere practic și teoretic se asigură în Institutul de mecanică-Orașul Stalin atît în timpul anului, de studiu, cît și în timpul practicii de producție.

În timpul anului, studenții noștri își însușesc unele cunoștințe nu numai din explicațiile profesorului la tablă sau din manuale și lucrări de laborator, ci și practic prin vizite la uzinele din localitate, unde au posibilitatea să vadă mașini și instalații în funcțiune precum și diferite procese de producție.

În ce privește organizarea practicii de producție din timpul verii am respectat întocmai instrucțiunile Ministerului Învățămîntului, atît anul trecut, cît și anul acesta. Ne-am îngrijit din timp pentru a obține locurile necesare, ținînd cont de natura practicii pe ani de studii și specialități și am insistat ca studenții să fie repartizați la acele întreprinderi unde pot obține cele mai multe cunoștințe. Anul acesta, majoritatea studenților vor face practică la uzinele „Ernst Thälmann", „Steagul Roșu", „Strungul" și „Ioan Fonaghi" din Orașul Stalin.

Programele de practică au fost întocmite de către cadrele didactice cu experiență, care cunosc amănunțit uzinele și procesul de producție din locurile unde studenții urmează să facă practica. Programele astfel alcătuite au fost discutate și complectate în colectivele de catedră și Consiliul științific.

Considerăm că studenții nu trebuie să meargă la practică în grupuri mici — de 3-6 studenți — și la multe uzine, pentru că în acest caz nu se poate asigura un control și o îndrumare eficace. Iată de ce am căutat ca studenții noștri să meargă la aceeași uzină, la același sector și în același timp, grupele să aibă pe cît posibil aceeași componență ca în timpul anului.

Este nejust ca îndrumarea și controlul practicii în producție a studenților să fie lăsate pe seama celor mai tineri asistenți, cum s-a obișnuit în trecut. Chiar dacă controlul și îndrumarea practicii studenților sînt trecute în norma didactică a asistentului, acesta este trimis ca să îndrume, să controleze și — pe cît posibil — să învețe în același timp și el. Conducerea institutului, profesorii și conferențiarii cu autoritate au principala sarcină de control și îndrumare a studenților, chiar dacă acest lucru nu este prevăzut în norma didactică a acestora. Cîte un cadru didactic din conducerea institutului sau profesor ori conferențiar de la catedră, vizitează periodic, cel mult la trei zile, pe toți studenții la locul de practică. Desigur în acest scop institutul nostru este favorizat de faptul că uzinele la care fac practică studenții sînt în apropierea institutului.

În felul acesta, institutul ține o strînsă legătură cu conducerea uzinelor, sezisează acestora toate deficiențele constatate și se pot înlătura manifestările de lipsă de răspundere care există în unele cazuri la inginerii delegați de uzină cu îndrumarea practicii studenților.

În timpul controlului la practică, cadrele didactice verifică cunoștințele dobîndite de studenți pe perioade, iau măsuri — acolo unde este cazul — pentru repetarea unor lucrări, dînd noi îndrumări și verifică situația în caietul de practică.

În anul acesta, organizația de partid a hotărît să trimită periodic în vizită la locul de practică a studenților membri ai biroului de partid sau alți membri de partid, care să asigure controlul și îndrumarea politică și să țină legătura cu comitetul de partid din uzină. De asemenea, organizația de partid și conducerea institutului au îndrumat comitetul organizației de bază U.T.M. să viziteze studenții la practică, să se ocupe intens de educația lor, de organizarea cît mai plăcută a timpului liber și să țină legătura permanentă cu comitetul U.T.M. din uzină. Organizația U.T.M. din institut sprijină acțiunile unor studenți fruntași, care pot aduce un aport la îndrumarea unor procese de producție, la ajutorarea teoretică și practică a inovatorilor, a fruntașilor în producție și mai ales a tinerilor muncitori.

Conducerea institutului folosește practica în producție a studenților pentru intensificarea muncii științifice de cercetare a acestora. Datorită acestui lucru, în anul trecut o serie de studenți au început cercetarea unor probleme importante în timpul practicii, pe care apoi le-au studiat teoretic și le-au experimentat în laboratoarele institutului sau ale uzinelor. Astfel, în urma sesiunii științifice a studenților din aprilie a.c. mulți studenți au prezentat lucrări complecte, care au fost preluate de către uzine sau A.S.I.T. pentru aplicarea imediată în practică, considerînd că ele pot ușura procesul de producție și pot realiza serioase economii. Pot fi citate lucrări ca: „Principii moderne de calcul al rețelelor de turnare" a studenților Schuster Iosif din anul IV și Haimzon I. din anul II și „Turnarea de precizie cu exemplificări la torpedoul de bicicletă și anticamera motorului de tractor", lucrare alcătuită de un colectiv de studenți din anul II și III.

Dacă în anul trecut această posibilitate creatoare a studenților a ieșit la iveală în timpul desfășurării practicii, în anul 1955 conducerea institutului a avut-o în vedere încă din perioada pregătitoare a practicii. Colectivele de catedră au studiat și continuă să studieze tematica, repartizînd studenților fruntași în învățătură diferite probleme de cercetat. În acest fel studenții pot realiza lucrări științifice importante pentru practică, care le pot aduce satisfacția de a le vedea aplicate în producție.

Practica în producție a studenților constituie un minunat prilej pentru educația comunistă a acestora. Conducerea institutului, organizația de partid, organizația U.T.M. și sindicatul și-au propus să folosească această posibilitate mai mult decît în anii trecuți. Printr-un control și o îndrumare efectivă, prin legătura mai strînsă cu uzinele, vom educa în așa fel studenții noștri, încît tînărul inginer ieșit din facultate și intrat în producție să lucreze cu energie și tragere de inimă cot la cot cu muncitorii și tehnicienii uzinei, contribuind la găsirea de noi metode, la extinderea experienței înaintate.

Astfel, institutul nostru va putea da ingineri bine pregătiți din punct de vedere teoretic și practic, însuflețiți de dragoste pentru munca în uzină, care să poată face față sarcinilor în industrie. Avînd ajutorul uzinelor de înaltă tehnicitate din Orașul Stalin, care vor asigura studenților o bună pregătire practică, studenții institutului nostru vor cunoaște temeinic încă din timpul studiilor problemele de producție din aceste întreprinderi putînd astfel să facă față procesului de producție și în alte uzine din țara noastră unde vor fi repartizați după terminarea studiilor.

COMUNICATUL
Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Populare Romîne

La organele Securității Statului s-au prezentat de bună voie pentru a-și recunoaște vina, spionii-parașutiști americani Gheorghiu Gheorghe și Cristescu Gheorghe, care au predat organelor Securității armamentul, aparatele de radio emisie-recepție, cifrurile, codurile și întregul echipament de proveniență americană, aflate asupra lor. Spionii și-au mărturisit activitatea lor criminală, făcînd totodată declarații cu privire la activitatea altor trădători de patrie legionari, fugiți în străinătate și aflați în slujba serviciului de spionaj american.

Cei doi spioni au declarat că, în timp ce se aflau în străinătate, au fost recrutați de serviciul de informații american pentru a desfășura activitate de spionaj în rîndurile emigranților romîni. Ulterior, amîndoi au urmat timp de un an de zile cursuri speciale la două școli de spionaj și diversiune, situate pe teritoriul Franței — una în localitatea Andilly, la o depărtare de circa 50—60 km. de Paris, iar cealaltă — la Chevilly, în apropierea orașului Bourg-la-Reine.

Spionii parașutați, recunoscîndu-și vina au declarat că au primit în școlile susamintite, instrucția în domeniul spionajului și diversiunii, de la ofițerii din serviciul de spionaj american și Biroul 2 de informații francez, care lucrează sub controlul serviciului de spionaj american. Această instrucție li s-a făcut în strînsă colaborare cu trădătorii poporului romîn, legionari și vechi agenți americani: Horia Sima, Mușatescu Mircea, Dumitru Mircea, Borobaru Traian și Ponta Petre.

Cu puțin timp înainte de terminarea cursurilor de spionaj, cei doi spioni au fost transportați pe bordul unui avion american în Grecia, în localitatea Glifada Nouă din împrejurimile orașului Atena. Aici după ce li s-a definitivat pregătirea, au primit instrucțiuni de la serviciul de spionaj american, fiind apoi transportați noaptea cu un avion american și parașutați pe teritoriul Republicii Populare Romîne.

Sarcina principală primită de spioni de la serviciul de informații american, a constat în culegere de informații cu caracter de spionaj, desfășurarea unei activități antipopulare și comiterea de acte de diversiune pe teritoriul Romîniei.

Gheorghiu Gheorghe și Cristescu Gheorghe au arătat că, influențați de propaganda dușmănoasă, sub efectul amenințărilor serviciului de spionaj american și ale căpeteniilor legionare ca Horia Sima și alții, au încercat în prima perioadă a aflării lor pe teritoriul romîn să aducă la îndeplinire misiunea de spionaj și diversiune primită. În curînd însă și-au dat seama de caracterul mincinos al afirmațiilor făcute de serviciul de spionaj american cît și de Horia Sima și alte căpetenii legionare, trădători de patrie, vînduți cercurilor agresive imperialiste.

Prezentîndu-se la organele Securității, cei doi spioni parașutați și-au mărturisit sincer și de bună voie faptele criminale pe care le-au săvîrșit, rugînd ca, în măsura posibilităților, cu prilejul rezolvării cazului lor, să se țină seama că ei și-au exprimat în mod conștient regretul pentru faptele comise.

Ministerul Afacerilor Interne, luînd în considerare mărturisirile sincere făcute de Gheorghiu Gheorghe și Cristescu Gheorghe și călăuzindu-se după spiritul legilor Republicii Populare Romîne, le-a acordat dreptul de liberă alegere a domiciliului și posibilitatea de a se încadra în cîmpul muncii.

Insemnări din Răducăneni

Comuna Răducăneni din raionul Codăiești e cunoscută de multă vreme pentru hărnicia locuitorilor săi, pentru bogatele vii și livezi pe care le are, pentru pămînturile care rodesc mult grîu și păpușoi. De aici, iau toamna drumul orașelor zeci de camioane încărcate cu fructe și struguri, cu poloboace de vin ori cu saci cu grîu.

Anul trecut a funcționat în comună un centru de pulpare a fructelor. Acum se amenajează altul nou.

Țăranii muncitori din Răducăneni au făcut două întovărășiri. Din toamnă pînă acum, numărul membrilor acestor întovărășiri s-a dublat. Anul trecut au semănat porumbul în cuiburi așezate în pătrat doar cîțiva cetățeni și au obținut recolte cu sute de kilograme mai mari ca ale celorlalți. Anul acesta au însămînțat păpușoiul în cuiburi așezate în pătrat toți întovărășiții și numeroși țărani muncitori cu gospodărie individuală.

Anul trecut au fost unii care n-au îngrijit cum trebuie porumbul și au obținut recolte așa mici că a rîs tot satul de ei. Acum altfel stau lucrurile. La prașilă e mare zorul. Comunistul Ion Constantinescu face prașila a doua la porumb. Mulți îi urmează pilda. Dintîi au fost prășite aproape 200 de hectare.

Pînă la începutul lunii mai la Răducăneni nu exista stînă cooperatistă. Ea a fost constituită și are peste 800 de oi...

...Fapte din acestea le afli la Răducăneni, nenumărate. Asupra cîtorva dintre ele e bine să ne oprim.

CE FAC ACUM INTOVARAȘIȚII

Una din întovărășirile din satul Răducăneni și-a sporit de peste două ori numărul membrilor. Mai precis: în toamnă erau înscrise 28 de familii, iar acum sînt 74. Întovărășirea a crescut repede fiindcă mulți țărani muncitori și-au dat seama că pămîntul lucrat cu mașinile dă recolte mult mai bune decît cel muncit cu mijloace rudimentare. Anul trecut de pildă, recolta medie de porumb a întovărășiților a depășit cu circa 600 kg. la hectar pe cea a țăranilor muncitori cu gospodărie individuală.

Întovărășiții au semănat pe cea mai mare parte a ogoarelor, grîu și porumb. Grîul și-a ridicat fără sfială trupul, a ajuns pînă la genunchi. Prin lanuri s-au ivit buruienile. Elena Cămărașu, Vasile Vîrvea, Dumitru Lupu și ceilalți au pornit îndată la plivit, iar acum lanurile sînt curate de ți-e mai mare dragul.

A crescut și păpușoiul. E încă plăpînd fiindcă a trecut puțin timp de cînd a fost terminată însămînțarea lui. Cînd pămîntul a prins scoarță, iar pălămida și-a scos colții încercînd să înăbușe cultura, întovărășiții au început să prășească. Prășitul l-au început cu toții. Ludovic Roca și Alexandru Trofin l-au făcut cu prășitoarele inchiriate de la cooperativă. Ceilalți vor lucra și ei cu prășitoarele trase de animale. Prășitul le vine mai ușor acum, fiindcă porumbul e însămînțat în cuiburi așezate în pătrat.

Întovărășiții se așteaptă ca munca lor să fie răsplătită de o recoltă bogată. Prețuind rostul muncii laolaltă, dorind ca traiul lor să fie tot mai îmbelșugat, zece dintre familiile de întovărășiți au făcut cerere pentru constituirea unei gospodării agricole colective.

CEVA DESPRE ACHIZIȚII

La cooperativa din Răducăneni sînt aduse mereu mărfuri noi de care țăranii muncitori au nevoie. Găsești aici produse alimentare și industriale, confecțiuni, încălțăminte, var ori piatră vînătă pentru stropit viile, țiglă și tablă de fier pentru acoperitul caselor. Mulți țărani muncitori își cumpără aceste mărfuri, valorificîndu-și în același timp surplusul de cereale.

E bine să cunoaștem cîteva cifre:

Pînă acum, planul pe cel de al doilea trimestru a fost depășit la achizițiile de ouă, e aproape îndeplinit la grîu și se îndeplinește la porumb. Dacă de la 1 la 10 mai țăranii muncitori din Răducăneni și-au valorificat prin cooperativă numai 917 kg. porumb, între 20—28 mai ei și-au valorificat peste 6.000 kg. porumb. Această creștere este urmarea directă a muncii politice duse în rîndul țăranilor muncitori, este urmarea aprovizionării tot mai bune cu mărfuri industriale a cooperativei.

De exemplu, Maria Bălteanu se hotărîse să valorifice 50 de kilograme porumb prin cooperativă. Utemistul Ion Dascălu a stat de vorbă cu ea și i-a explicat că dacă și-ar valorifica o cantitate mai mare ar putea cumpăra mai multe mărfuri industriale de care are trebuință. Așa se face că Maria Bălteanu și-a valorificat nu 50 de kg. porumb cît avea de gînd la început, ci 115 kg.

Cu mulți țărani muncitori a stat de vorbă și achizitorul Mihai Grasu, convingîndu-i să-și valorifice prin cooperativă cantități cît mai mari de cereale.

Rezultatele obținute pînă acum la achiziții, au așezat cooperativa din Răducăneni printre cooperativele fruntașe din raionul Codăești.

★

Răducănenilor le-a mers vestea că-s harnici. Dar nu-s numai harnici, ci și pricepuți. O dovedesc prea bine faptele lor, arătate destul de sumar în rîndurile de față.

Corespondent
JOE LENȚER

PESCADOARELE — PE RECEPȚIE!

Din difuzorul postului de radio-recepție al pescadorului „Chefalul" se auzeau pe rînd frînturi dintr-un concert, trilul înalt al unei soprane și sunetele întrerupte ale unei emisii radio-telegrafice.

Tînărul radio-telegrafist învîrtea încet butonul aparatului, căutînd lungimea de undă pe care lucrează vasele noastre pescărești. Deodată, se auzi clară și apropiată vocea radio-telegrafistului de la stația de coastă a întreprinderii piscicole Constanța:

„Toate pescadoarele să rămînă pe recepție! Transmitem buletinul meteorologic! In următoarele 24 de ore timpul se va înrăutăți treptat. Temperatura în ușoară scădere. Presiunea atmosferică staționară. Vîntul va bate la început dinspre est, apoi dinspre nord-est cu forța 4—5. Marea agitată. Pescadoarele să confirme pe rînd, în ordinea în care au fost chemate, primirea meteorului. Trec pe recepție"!

Rînd pe rînd, se auziră în difuzor vocile cunoscute ale celorlalți radio-telegrafiști de pe pescadoare.

Cu radiograma în mînă, radio-telegrafistul de pe „Chefalul" ieși pe puntea pescadorului. Vîntul încă rece și umed al începutului de mai ondula fața albastră-verzuie a mării.

In picioare, la prova vasului, comandantul Constantin Ciochină deslușea prin binoclu zarea îndepărtată.

După ce citi radiograma, rămase pe gînduri. Deodată se întoarse către pescari:

— Se anunță vreme rea, băieți! Ori cum, trebuie totuși să pescuim.

Fiecare pescar se gîndea cum s-ar putea continua totuși pescuitul pe marea furioasă. Ideea le-a venit pe neașteptate: vor pescui direct de pe vas, coborînd și ridicînd paragatele de pe puntea pescadorului. Greutățile acestui nou sistem de pescuit erau foarte mari, dar nimeni n-a dat înapoi la luarea hotărîrii. Dacă reușeau să pescuiască în acest fel, obțineau un rod bogat și cu siguranță ar fi depășit celelalte brigăzi de tineri pescari cu care se află în întrecere.

Pescarii Ion Frățilă, Marin Bratu și Ion Husarenco au fost repartizați să lucreze, împreună cu comandantul, la paragate. Vasile Cioc, timonierul, urma să stea la timonă și să manevreze atent după indicațiile pe care le va primi, iar mecanicul șef și ajutorul său să stea la motor cu schimbul.

★

De pe platforma de la pupa vasului, paragatul, o sfoară lungă de cîțiva kilometri pe care din metru în metru sînt legate alte sfori cu cîrlige în care se pune ca nadă pește sărat, se desfășura cu repeziciune. El se scufunda în apă pe urma înspumată căreia pescarii și marinarii îi spun siaj.

Un singur pescar supraveghea paragatul în timpul lansării.

In mai puțin de o jumătate de oră, au fost lansate în apă 4.000 cîrlige, adică atîta lungime de paragat cît pot lansa în două ore nouă pescari din trei bărci.

După ce tot paragatul a fost lansat, pescarii au legat la capătul lui o geamandură ancorată. Au așteptat lîngă ea cîteva ore. Se odihniră, unii ascultînd muzică la radio, alții jucînd șah. Cînd comandantul a hotărît, au pornit din nou vasul, au ridicat ancora și au început să ridice paragatul. Așezați la tribord, spre prova, pescarii trăgeau din adîncuri șirul lung de cîrlige. Din loc în loc, apărea agățat cîte un calcan sau cîte un rechin mic In timp ce un pescar trăgea paragatul, altul, cu o cange lungă în mînă, agăța peștele și-l ridica pe punte.

In timonerie, atent, marinarul Vasile Cioc învîrtea roata cîrmei și transmitea prin port-voce mecanicului de la motor ordinele comandantului. In picioare, lîngă parapetul din bord, pe care marinarii îl numesc copastie, comandantul privea în apă șirul de cîrlige. Trebuia multă atenție și pricepere pentru ca paragatul să nu fie prins sub vas. Vîntul, care se întețea, bătea dinspre nord făcînd să crească valurile ceea ce îngreuna munca pescarilor.

— Vine greu! — strigă deodată Marin Bratu care ridica paragatul. Acu e acu!

— Atenție la manevră! ordonă comandantul. Mașina încet înainte, cîrma ușor la babord!

Aplecați peste copastie, cu căngile în mînă, pescarii Ion Husarenco și Ion Frățilă priveau atenți spre adîncul apei.

De acolo din adînc apăru atunci silueta cenușie a unui pește uriaș.

Agățat cu gura de un cîrlig, el se răsucea arătîndu-și cînd spatele cenușiu, cînd burta albă. Trăgînd cu putere sfoara paragatului, Marin Bratu îl aducea încet spre fața apei Cînd era aproape la suprafață și cînd pescarii se pregăteau să înfingă căngile în el, morunul se smuci deodată și intră sub vas trăgînd cu el paragatul. Marin Bratu slăbi sfoara, lăsînd-o să se desfășoare peste copastie, pentru ca smuciturile să nu rupă paragatul și peștele să-i scape cumva. Paragatul era acum întins pe sub chila vasului și înainte de a-l scoate de acolo nu era chip să mai tragi de el, pentru că scoicile prinse pe fundul vasului puteau reteza sfoara.

— Cîrma banda babord! — ordonă atunci comandantul și, sub mîinile pricepute ale marinarului Vasile Cioc, timona se învîrti cu repeziciune spre stînga.

Vasul cîrmi ascultător spre stînga și paragatul scăpă de sub el, venind din nou din travers, dinspre tribord-babord. Acum morunul fu tras la suprafață și căngile se înfipseră în el.

Îl ridicară cu greu pe punte. Uriaș, cu solzi crestați pe spate și pe flancuri, morunul scos din adîncul mării de tinerii pescari părea un balaur din poveste.

Pescuitul nu a încetat nici o clipă, cu toate că vîntul se întețea și bătea cu intensitate tot mai mare.

★

Tinerii pescari din brigada pescadorului au depășit pînă la data de 11 mai planul de producție pe întreaga lună, pescuind direct de pe pescador. Acest succes a atras după sine faptul că brigada lor a trecut în fruntea celorlalte brigăzi cu care se întrece.

Așa s-a făcut că brigada condusă de comandantul brigadier Constantin Ciochină a pescuit într-un chip necunoscut pînă acum. Comunistul Constantin Ciochină și brigada sa se străduiesc, cercetează și deschid calea noului, a tehnicii avansate și a metodelor noi de muncă pentru creșterea neconteni tă a productivității muncii.

Munca tinerilor pescari de pe pescador a continuat tot în acest fel și în zilele următoare. Din două în două ore se apropia de ei motocabotierul „Calcanul", un vas amenajat special pentru a prelua peștele și a-l transporta spre port.

Cînd cele două vase se întîlnesc, la ora și locul fixat prin radio, echipajele își povestesc ultimele întîmplări.

Pe motocabotierul „Calcanul" este comandant Victor Stîngă, un marinar priceput, care deservește flota de pescuit de larg, aprovizionînd toate vasele cu alimente, apă, nadă și transportîndu-le peștele.

În magazia termic izolată de pe „Calcanul" încap vagoane de pește amestecat cu ghiață. Peștele pescuit de brigăzile de larg ajunge astfel într-o stare de primă prospețime pînă la magazinele de desfacere.

Succese de seamă au obținut și alte brigăzi de pescari care se întrec în întîmpinarea celui de al V-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Varșovia și a zilei de 23 August. Astfel, pe pescadorul „Jurilofca" lucrează brigada de tineret condusă de brigadierul utemist Vasile Hristu. Comandantul acestui pescador, tînărul Ion Ivan, a fost calificat în această profesie de comunistul Constantin Ciochină.

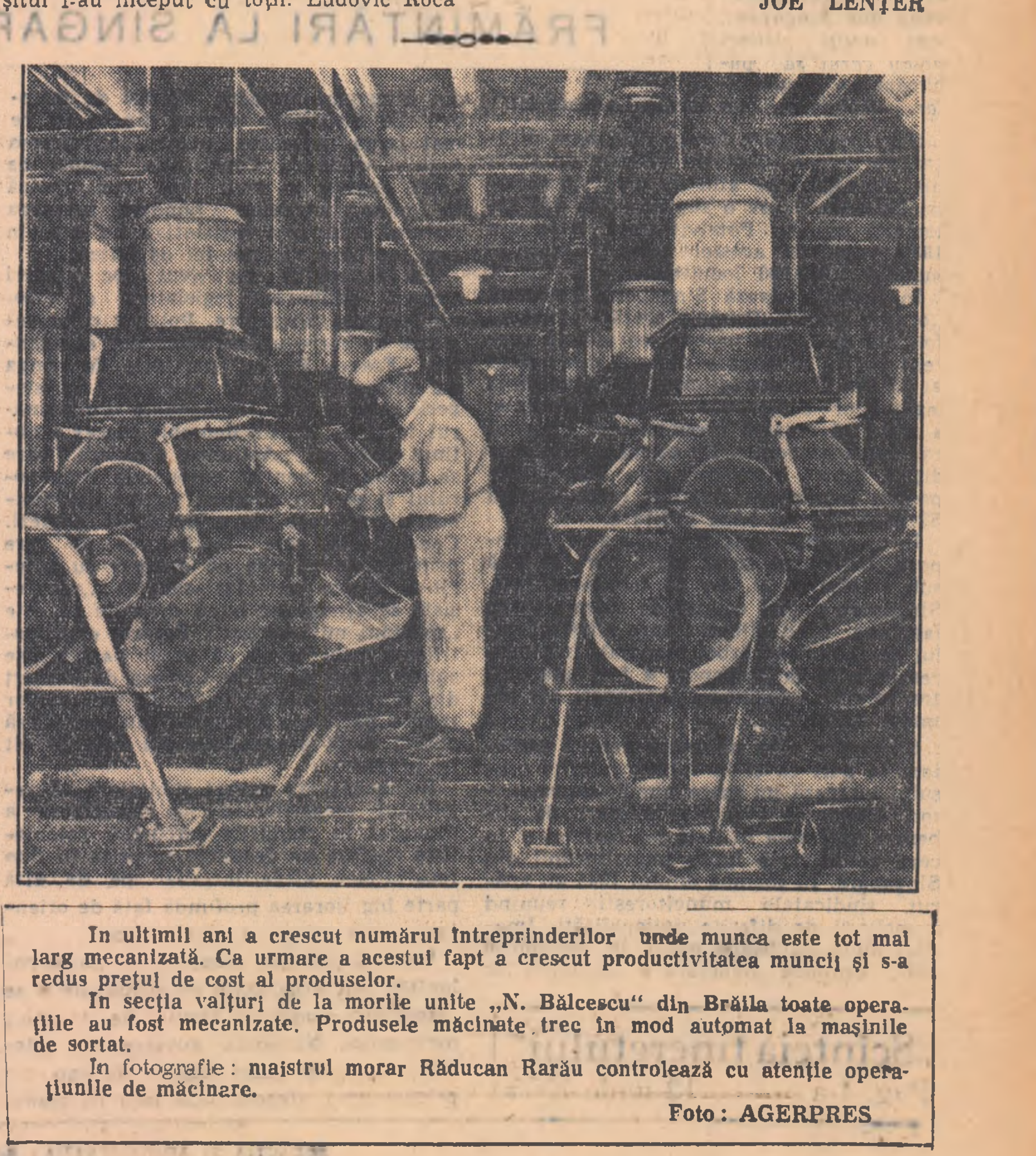
Tinerii pescari Vasile Plătică, Constantin Mocanu, Ion Tuleș, Dumitru Moroianu și Nicolaie Rădulescu din brigada de tineret de pe acest pescador au pescuit în primele nouă zile ale lunii mai 240 kg. sturioni (morun și nisetru) de calitate superioară, în afară de producția de calcan și rechin.

În munca de fiecare zi, pescarii primesc sprijin din partea inginerului utemist Dan Sava șeful secției de pescuit de larg a întreprinderii piscicole Constanța și de la inginerul utemist Cornel Giuglea, șeful secției piscicole Constanța-port. Ei se preocupă continuu de organizarea brigăzilor și de îndrumarea lor tehnică.

Și alți utemiști din întreprinderea piscicolă contribuie la dezvoltarea pescuitului nostru maritim de larg. Utemistul Ion Ciocănel, cel mai tînăr șef de echipă la atelierul mecanic al întreprinderii piscicole a fost evidențiat în campania de reparații a motoarelor vaselor de pescuit, pentru că și-a depășit regulat normele cu 70—80 la sută.

Așa trăiesc și muncesc stăpînii întinderilor de apă, oamenii care iubesc marea ca pe propria lor viață. Ei deslușesc în valuri noi chemări la muncă.

Ing. MIHAI LEFTERESCU

In ultimii ani a crescut numărul întreprinderilor unde munca este tot mai larg mecanizată. Ca urmare a acestui fapt a crescut productivitatea muncii și s-a redus prețul de cost al produselor.

In secția valțuri de la morile unite „N. Bălcescu" din Brăila toate operațiile au fost mecanizate. Produsele măcinate trec în mod automat la mașinile de sortat.

In fotografie: maistrul morar Răducan Rarău controlează cu atenție operațiunile de măcinare.

Foto: AGERPRES

Vizita lui Jawaharlal Nehru în Uniunea Sovietică

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite:

La 10 iunie, K. P. S. Menon, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii India în U.R.S.S., a oferit o recepţie în cinstea lui Jawaharlal Nehru, primul ministru al Republicii India.

La recepţie au luat parte Jawaharlal Nehru, primul ministru şi ministru al Afacerilor Externe al Republicii India, fiica sa Indira Gandhi, N. R. Pillai, secretar general al Ministerului Afacerilor Externe al Republicii India, M. A. Hussein şef de serviciu la Ministerul Afacerilor Externe al Republicii India.

Din partea sovietică au luat parte la recepţie: N. A. Bulganin, N. S. Hruşciov, L. M. Kaganovici, G. M. Malenkov, A. I. Mikoian, M. G. Pervuhin, M. Z. Saburov, K. E. Voroşilov, I. F. Tevosian, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al U.R.S.S.; M. P. Tarasov, preşedintele Prezidiului Sovietului Suprem al R.S.F.S.R.; A. M. Puzanov, preşedintele Consiliului de Miniştri al R.S.F.S.R.; miniştri, locţiitori de miniştri etc.

★

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite:

La 10 iunie, la Teatrul Mare Academic de Stat al U.R.S.S. a avut loc un spectacol la care a asistat Jawaharlal Nehru, primul ministru şi ministru al Afacerilor Externe al Republicii India.

La spectacol au asistat N. A. Bulganin, N. S. Hruşciov, L. M. Kaganovici, G. M. Malenkov, A. I. Mikoian, M. G. Pervuhin, P. N. Pospelov, M. Z. Saburov, M. A. Suslov, K. E. Voroşilov, G. K. Jukov.

Cei prezenţi la spectacol au salutat călduros pe primul ministru al Indiei, Nehru, pe conducătorii partidului şi guvernului Uniunii Sovietice.

După spectacol, N. A. Bulganin, K. E. Voroşilov, Jawaharlal Nehru şi Indira Gandhi, însoţiţi de N. A. Mihailov, ministrul Culturii al U.R.S.S. şi M. I. Ciulaki, directorul teatrului au ieşit pe scenă. Publicul a ovaţionat călduros pe conducătorii guvernului sovietic şi Jawaharlal Nehru.

În semn de admiraţie faţă de spectacol, Jawaharlal Nehru a oferit un buchet de flori balerinei M. Plisețkaia care a interpretat rolul principal. M. Plisețkaia şi I. Kondratov au oferit lui Jawaharlal Nehru şi Indirei Gandhi insigne jubiliare ale Teatrului Mare.

★

STALINGRAD 11 (Agerpres). — TASS transmite:

La 11 iunie a sosit la Stalingrad Jawaharlal Nehru, primul ministru şi ministrul Afacerilor Externe al Republicii India, care se află în Uniunea Sovietică într-o vizită oficială. Împreună cu Nehru au sosit fiica sa Indira Gandhi, N. R. Pillai, secretar general al Ministerului Afacerilor Externe al Republicii India, M. A. Hussein, şef de serviciu la Ministerul Afacerilor Externe al Republicii India.

Pe aerodrom oaspeţilor li s-a făcut o caldă primire.

Bundesratul de la Bonn a respins proiectul de lege cu privire la voluntari

BERLIN 11 (Agerpres). — După cum anunţă ziarele vest-berlineze, la 10 iunie Bundesratul (Camera superioară a parlamentului) Republicii Federale a respins în unanimitate proiectul de lege cu privire la voluntari, prezentat de guvern.

Guvernul a supus acest proiect de lege spre examinare Bundesratului la sfîrşitul lunii trecute pentru a obţine votarea lui înaintea începerii vacanţelor parlamentare, adică pînă la 15 iulie.

Scopul proiectului de lege susnumit este asigurarea creării primelor contingente militare în conformitate cu acordurile de la Paris.

Ziarele arată că proiectul de lege cu privire la voluntari a fost respins în Bundesrat între altele din cauza unei „insuficiente fundamentări juridice“.

După cum se ştie, liderii opoziţiei social-democrate au condamnat proiectul de „lege cu privire la voluntari“ prezentat de guvern, calificîndu-l drept încă un obstacol în calea reglementării problemei germane avînd în vedere îndeosebi proiectatele tratative între cele patru puteri.

Normalizarea relaţiilor sovieto-iugoslave contribue la întărirea păcii în Europa

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite: Sub titlul „Normalizarea relaţiilor sovieto-iugoslave contribuie la întărirea păcii în Europa“, „Pravda“ publică răspunsurile date de Josef Cyrankiewicz, preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Polone, la întrebările corespondentului din Varşovia al ziarului „Pravda“.

Corespondentul din Varşovia al ziarului „Pravda“ s-a adresat preşedintelui Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Polone, Josef Cyrankiewicz, cu rugămintea de a-i răspunde la unele întrebări privind declaraţia guvernelor Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste şi Republicii Populare Federative Iugoslavia.

Întrebare: Cum apreciază opinia publică polonă însemnătatea tratativelor dintre Uniunea Sovietică şi Iugoslavia pentru întărirea păcii în Europa şi în lumea întreagă?

Răspuns: Opinia publică polonă a primit cu satisfacţie desfăşurarea şi rezultatele tratativelor de la Belgrad.

În ultima perioadă politica Uniunii Sovietice faţă de Iugoslavia a fost îndreptată în mod precis spre lichidarea urmărilor trecutului recent. Opinia publică polonă a avut o atitudine plină de înţelegere şi bunăvoinţă faţă de acţiunile politicii sovietice întreprinse în scopul normalizării relaţiilor cu Republica Populară Federativă Iugoslavia.

Uniunea Sovietică care, în conformitate cu principiile leninismului, respectă suveranitatea tuturor ţărilor, nu-şi precupeţeşte eforturile pentru a înlătura toate focarele unor conflicte posibile în relaţiile dintre state şi dintre popoare. În privinţa Iugoslaviei aceste năzuinţe se bazează pe tradiţiile revoluţionare comune, precum şi pe tradiţia luptei comune împotriva ocupanţilor hitlerişti.

Relaţiile încordate dintre Iugoslavia şi U.R.S.S., precum şi dintre Iugoslavia şi ţările de democraţie populară au fost exploatate cu bucurie de forţele reacţiunii şi agresiunii în scopul de a aţîţa conflicte între popoare, de a face să crească neîncrederea şi a împiedica consolidarea forţelor iubitoare de pace.

Iată de ce am primit noi cu satisfacţie declaraţia guvernelor U.R.S.S. şi R.P.F.I. văzînd în ea nu numai o contribuţie serioasă la cauza normalizării relaţiilor, ci şi o expresie a largilor posibilităţi care se deschid pentru dezvoltarea unor relaţii prieteneşti multilaterale cu Iugoslavia pe baza ţelurilor comune care animă popoarele noastre.

Datorită bunăvoinţei popoarelor interesate, relaţiile dintre Iugoslavia şi U.R.S.S. şi ţările de democraţie populară se vor dezvolta tocmai în această direcţie.

Întrebare: Ce rol va avea după părerea dumneavoastră declaraţia guvernelor U.R.S.S. şi R.P.F.I. pentru slăbirea încordării internaţionale şi reglementarea paşnică a problemelor nerezolvate.

Răspuns: Declaraţia guvernelor U.R.S.S. şi R.P.F.I. constituie o contribuţie serioasă la cauza rezolvării paşnice a problemelor internaţionale. Ea contribuie la reglementarea problemelor fundamentale ale vremii noastre cum sînt asigurarea

Răspunsurile lui J. Cyrankiewicz la întrebările corespondentului ziarului „Pravda“

păcii şi colaborării internaţionale şi destinderea încordării în relaţiile dintre state.

Declaraţia guvernelor Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste şi Republicii Populare Federative Iugoslavia prezintă o importanţă deosebit de mare pentru evoluţia viitoare a relaţiilor internaţionale. Ea constituie o contribuţie serioasă la cauza luptei pentru asigurarea păcii şi zădărnicirea planurilor războinice ale cercurilor agresive din Europa şi din lumea întreagă.

Pronunţîndu-se împotriva creării de blocuri care duc la agravarea încordării internaţionale şi la accentuarea primejdiei de război, declaraţia susţine punctul de vedere al unui sistem de securitate colectivă ca cea mai sigură cale de asigurare a păcii. Aceasta deschide noi posibilităţi luptei pentru înfăptuirea unui sistem european şi mondial de securitate colectivă. Declaraţia creează condiţiile pentru dezvoltarea şi unirea continuă a forţelor în lupta pentru întărirea păcii.

Declaraţia susţine punctul de vedere al acordării locului ce revine de drept Chinei populare în Organizaţia Naţiunilor Unite, precum şi al satisfacerii drepturilor Republicii Populare Chineze asupra insulei Taivan — parte inalienabilă a acesteia.

Sarcinile comune pe care le trasează declaraţia în domeniul luptei pentru dezarmare şi interzicerea armelor de exterminare în masă prezintă o importanţă deosebită. Declaraţia leagă de cerinţa interzicerii problema folosirii energiei atomice în scopuri paşnice, spre binele omenirii.

Declaraţia leagă problema germană aşa cum e firesc de un sistem de securitate europeană şi reafirmă odată mai mult dreptul poporului german la o rezolvare de comun acord a problemei germane pe o bază democratică, în conformitate cu interesele Europei şi ale germanilor înşişi.

Experienţa relaţiilor prieteneşti, de bună vecinătate dintre Republica Populară Polonă şi Republica Democrată Germană, dovedeşte rodnicia acestui principiu în relaţiile internaţionale.

Declaraţia poate de asemenea contribui la creşterea rolului Organizaţiei Naţiunilor Unite şi ridicarea prestigiului ei.

Declaraţia creează condiţiile necesare pentru o largă colaborare cu Iugoslavia în domeniul culturii, ştiinţei, artei, învăţămîntului şi va contribui la dezvoltarea colaborării economice internaţionale pe baze sănătoase, netezind drumul spre înlăturarea piedicilor existente în acest domeniu.

Aşa dar, declaraţia guvernelor U.R.S.S. şi R.P.F.I. va juca un rol serios în eforturile îndreptate spre slăbirea încordării internaţionale.

Întrebare: Care este importanţa principiilor proclamate în declaraţia guvernelor U.R.S.S. şi R.P.F.I. pentru lărgirea şi întărirea colaborării între popoare?

Răspuns: Subliniind principiile fundamentale ale colaborării dintre popoare şi anume: indivizibilitatea păcii, singurul principiu pe care se poate baza securitatea colectivă, respectarea suveranităţii, independenţei, integrităţii teritoriale şi egalităţii în drepturi între state, coexistenţa paşnică indiferent de deosebirile în orînduirea socială sau de deosebirile ideologice, neamestecul în treburile interne, colaborarea economică, condamnarea agresiunii, precum şi alte principii importante, această declaraţie constituie o contribuţie serioasă la cauza colaborării internaţionale.

Declaraţia are de asemenea o mare însemnătate pentru mişcarea muncitorească internaţională. Ea reprezintă o contribuţie preţioasă la cauza întăririi solidarităţii oamenilor muncii în lupta pentru pace şi socialism.

Declaraţia este un nou exemplu grăitor al politicii permanente creatoare a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi a guvernului U.R.S.S. care în condiţiile concrete actuale transpun larg în viaţă principiile şi tezele leniniste privind coexistenţa între popoare.

Întrebare: Care sînt perspectivele dezvoltării relaţiilor între Republica Populară Polonă şi Republica Populară Federativă Iugoslavia?

Răspuns: Popoarele noastre au tradiţii comune de luptă îndelungată pentru independenţă, împotriva agresorilor, precum şi tradiţiile luptei din anii celui de al doilea război mondial împotriva ocupanţilor hitlerişti. Glorioasele tradiţii ale luptei revoluţionare unesc mişcarea muncitorească din ţările noastre.

Există toate posibilităţile necesare pentru dezvoltarea colaborării între ţările noastre în domeniul politic, economic şi cultural. Poporul polon este viu interesat în realizarea acestor posibilităţi care se deschid pentru dezvoltarea şi adîncirea relaţiilor noastre cu Iugoslavia.

În ceea ce-l priveşte, guvernul Poloniei a şi întreprins acţiuni în direcţia normalizării relaţiilor polono-iugoslave şi a creării unei atmosfere de prietenie şi colaborare între cele două ţări. Masele muncitoare din Polonia sprijină întru totul aceste eforturi.

Membrii Partidului Muncitoresc Unit Polonez, sindicatele noastre, organizaţiile noastre obşteşti şi culturale au întîmpinat cu satisfacţie intenţia de a sprijini şi înlesni colaborarea dintre organizaţiile obşteşti ale U.R.S.S. şi Iugoslaviei prin realizarea unui contact prin schimbul liber de păreri şi schimbul de experienţă socialistă şi vor depune la rîndul lor eforturi ca şi între Polonia şi Iugoslavia să se dezvolte de asemenea o colaborare folositoare pentru popoarele noastre, pentru cauza păcii şi coexistenţei între ţări.

Guvernul polon, la rîndul său, va tinde spre dezvoltarea relaţiilor prieteneşti şi a colaborării între Republica Populară Polonă şi Republica Populară Federativă Iugoslavia.

„Am văzut un popor care merge strîns unit şi puternic sub steagul frăţiei şi al păcii“

— Declaraţia unui oaspete din Brazilia —

Jesus Batista de Oliveira, vicepreşedinte al Uniunii ţăranilor şi muncitorilor agricoli din Brazilia, membru al delegaţiei de activişti sindicali, muncitori şi tehnicieni din domeniul agriculturii din Brazilia, care ne vizitează ţara la invitaţia Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R., a făcut o declaraţie unui redactor al Agenţiei Romîne de Presă „AGERPRES“.

„În minunata vizită pe care am avut prilejul s-o fac în Republica Populară Romînă am cunoscut viaţa poporului romîn — a declarat Jesus Batista de Oliveira. Am văzut cu proprii mei ochi cum trăiesc, cum muncesc şi cum îşi petrec timpul de odihnă oamenii muncii. Am văzut în chip practic cum un popor nu pregetă să muncească pentru a-şi ridica tot mai mult nivelul său material şi cultural, un popor de oameni cinstiţi, simpli, plini de abnegaţie şi conştienţi de datoriile lor, un popor care merge strîns unit şi puternic sub steagul frăţiei şi al păcii.

Romînia este prima ţară de democraţie populară pe care am avut cinstea s-o cunosc. Zilele pe care le-am petrecut aici m-au făcut să simt o imensă bucurie. Am rămas uimit şi m-au impresionat adînc transformările care au avut loc în ţara dvs. Vizitele pe care le-am făcut mi-au arătat cum creşte nivelul material şi cultural al poporului, cum scade zi de zi numărul analfabeţilor, cum progresează agricultura, cum sporeşte tot mai mult belşugul.

Agricultura din Romînia diferă foarte mult de cea din Brazilia, deoarece transformările realizate în agricultura Romîniei sînt foarte însemnate. Ţăranii muncitori aplică noi metode de muncă, avînd ca obiectiv mărirea producţiei. Aceasta decurge din propriul lor interes, deoarece sporirea producţiei contribuie la scăderea preţurilor mărfurilor şi la creşterea puterii de cumpărare a ţăranilor.

Creşterea continuă a producţiei agricole se datoreşte şi folosirii tehnicii înaintate în agricultură. Tehnica şi ştiinţa colaborează în perfectă armonie cu agricultura care este pusă în slujba poporului. Oamenii de ştiinţă aplică cunoştinţele lor de specialitate în practica agricolă. Mulţi fii de ţărani muncitori studiază în şcoli agricole de toate gradele, o parte din studii realizîndu-se direct în practica muncilor agricole.

La puternica dezvoltare a agriculturii contribuie staţiunile de maşini şi tractoare care introduc pe ogoare un procent de mecanizare în continuă creştere.

În afară de ajutorul tehnic pe care-l primesc din partea statului, muncitorii din S.M.T. şi G.A.S. au asigurate asistenţa medicală gratuită, indemnizaţie pentru cazurile de incapacitate de muncă şi bătrîneţe, maternităţi, creşe, grădiniţe de copii, şcoli.

Mă întorc în Brazilia cu amintiri de neuitat şi impresii profunde despre tot ceea ce am văzut în această ţară. Aş vrea să fiu în stare să descriu poporului meu tot ceea ce se petrece în Romînia.

CULTURA FIZICĂ ŞI SPORT

În preajma marilor întreceri

Puţine zile au mai rămas pînă la desfăşurarea în Bucureşti a celei mai importante competiţii internaţionale de volei a anului: a IV-a ediţie a Campionatelor europene de volei.

Minunata întrecere a celor mai buni voleibalişti şi voleibaliste ai Europei va aduce pe terenurile din incinta parcului sportiv Dinamo din Capitală echipele reprezentative masculine şi feminine ale R. P. Albania, Austriei, Belgiei, R. P. Bulgaria, R. Cehoslovacă, Egiptului, Finlandei, Franţei, Israelului, Italiei, R.P.F. Iugoslavia, Libanului, R. P. Polonă, R. P. Ungară, U.R.S.S. şi Republicii Populare Romîne.

În vederea acestui mare eveniment sportiv pe care îl găzduieşte Capitala patriei noastre, sportivii din toate ţările care vor participa la campionatele europene de volei îşi încheie pregătirile începute cu mult timp înainte. În fiecare zi sosesc noi veşti din capitalele europene, din Paris, Moscova, Roma, Praga, Belgrad etc. Pregătirile voleibaliştilor francezi au intrat în faza finală. Cei 13 sportivi din lotul reprezentativ al Franţei sub conducerea antrenorului Marcel Mattoré sînt acum gata de plecare spre Bucureşti. Voleibaliştii sovietici şi polonezi care au susţinut recent trei întîlniri şi-au încheiat şi ei de curînd pregătirile, iar reprezentanţii U.R.S.S. au şi sosit la Bucureşti.

Fireşte, aceeaşi activitate febrilă, caracteristică înaintea unei competiţii internaţionale de o asemenea amploare, domneşte şi în sînul loturilor masculin şi feminin care vor reprezenta Republica Populară Romînă la cea de a IV-a ediţie a Campionatelor europene de volei.

Am asistat deunăzi la antrenamentele voleibaliştilor noştri — antrenamente, la care dacă ar exista un public numeros şi arbitri, ai avea impresia că asişti la un pasionant meci cu caracter oficial. Voleibaliştii noştri fruntaşi, urmăriţi de la tuşă de antrenorii Gheorghe Petrescu şi Nicolae Sotir exersează cu rîvnă fiecare execuţie tehnică în parte. Se joacă multe. Chiar foarte multe. Jocuri în cursul cărora jucătorii încearcă diferite combinaţii tactice. Roman, Rusescu, Claici, Ponova, Răducanu, Crivat, Medianu, Apostol, Sebastian şi ceilalţi voleibalişti fruntaşi s-au angajat într-o dispută foarte dîrză. Ei trag la fileu, „ridică“, „scot“ mingi aproape imposibile. O preocupare deosebită se acordă în antrenamente asigurării unei pregătiri fizice cît mai bune a jucătorilor ca şi călirii voinţei şi spiritului lor de luptă.

Oamenii muncii, iubitorii sportului de la noi, aşteaptă ca voleibaliştii noştri să manifeste în cadrul campionatelor europene o comportare cît mai bună, să obţină rezultate demne de prestigiul de care se bucură acest sport în patria noastră.

★

Ca şi sportivii, arbitrii care vor conduce jocurile din cadrul campionatelor europene de volei se pregătesc şi ei cu febrilitate în vederea acestui eveniment. Ei participă — ca urmare a propunerii Federaţiei Internaţionale de Volei — la cursul internaţional de unificare a sistemului de arbitraj, curs menit să rezolve diferite probleme pentru a se asigura şi prin arbitraj o bună desfăşurare a întîlnirilor care vor avea loc.

Cunoscutul arbitru belgian Jean Spietz, care şi-a manifestat entuziasmul faţă de organizarea acestui curs a declarat: „După cîte ştiu acest curs internaţional este unicul organizat pînă acum. Personal nu am mai participat pînă acum la un asemenea curs de arbitri şi consider că este foarte bine venit. Fără îndoială că uniformizarea sistemului de arbitraj, ca şi partidele dintre cei mai buni voleibalişti ai continentului nostru, vor ridica foarte mult prestigiul campionatelor europene ce se ţin în acest an la Bucureşti“.

R. CALARAŞANU

Declaraţia lui Otto Grotewohl

BERLIN 11 (Agerpres). — A.D.N. transmite:

La 10 iunie primul ministru al R. D. Germane, Otto Grotewohl, răspunzînd la întrebarea unui reprezentant al agenţiei A.D.N. în legătură cu punctul de vedere al guvernului R. D. Germane asupra notei adresate de guvernul sovietic guvernului Republicii Federale Germane, a declarat printre altele:

Guvernul Republicii Democrate Germane, care a fost informat de ambasadorul sovietic la Berlin de nota guvernului sovietic către guvernul Republicii Federale, sprijină şi acum cu hotărîre acest pas al guvernului sovietic. El a primit cu satisfacţie ştirea că opinia publică şi partidele politice din Germania occidentală s-au pronunţat pentru acceptarea propunerii Uniunii Sovietice cu privire la normalizarea relaţiilor cu Republica Federală.

Guvernul Republicii Democrate Germane porneşte de la faptul că stabilirea de relaţii diplomatice, economice şi culturale între Uniunea Sovietică şi Republica Federală va contribui nu numai la slăbirea încordării internaţionale, ceea ce este important pentru asigurarea păcii în Europa, ci va contribui şi la înţelegerea între germani înşişi, fără de care nu poate fi rezolvată problema creării unei Germanii unite, iubitoare de pace şi democrate.

Cancelarul Adenauer se va întîlni cu miniştrii de externe occidentali la New-York

WASHINGTON 11 (Agerpres). — TASS transmite:

Un purtător de cuvînt al Departamentului de stat al S.U.A. a declarat la o conferinţă de presă că secretarul de stat Dulles l-a invitat pe cancelarul Adenauer să se întîlnească la 17 iunie la New York cu miniştrii Afacerilor Externe ai S.U.A., Angliei şi Franţei şi că Adenauer a acceptat invitaţia.

De la Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S.

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite: **La 11 iunie Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a examinat Tratatul de Stat cu privire la restabilirea unei Austrii independente şi democrate prezentat spre ratificare de către Consiliul de Miniştri al U.R.S.S., Tratat semnat la Viena la 15 mai de reprezentanţii Uniunii Sovietice, Marii Britanii, Statelor Unite ale Americii, Franţei şi Austriei.**

Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a adoptat hotărîrea de a ratifica Tratatul de Stat cu privire la restabilirea unei Austrii independente şi democrate, confirmat de Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. şi aprobat de Comisiile pentru Afaceri Externe ale Sovietului Uniunii şi Sovietului Naţionalităţilor ale Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Decretul Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. în legătură cu ratificarea Tratatului de Stat cu privire la restabilirea unei Austrii independente şi democrate.

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite:

Se ratifică Tratatul de Stat cu privire la restabilirea unei Austrii independente şi democrate semnat la Viena la 15 mai 1955, confirmat de Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. şi aprobat de Comisiile pentru Afaceri Externe ale Sovietului Uniunii şi Sovietului Naţionalităţilor ale Sovietului Suprem al U.R.S.S.

K. VOROŞILOV
Preşedintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

N. PEGOV
Secretarul Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Moscova, Kremlin 11 iunie 1955

Tratative între U Nu şi Iosip Broz Tito

BELGRAD 11 (Agerpres). — TASS transmite:

Într-un comunicat oficial publicat la Belgrad se spune că la 10 iunie au început tratative între U Nu, primul ministru al Uniunii Birmane, care a sosit în Iugoslavia şi Josip Broz-Tito, preşedintele Republicii Populare Federative Iugoslavia.

SCURTE ŞTIRI

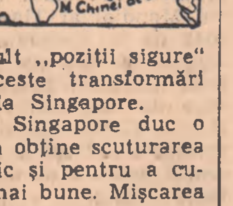
● Între 4 şi 6 iunie, la Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice a avut loc o conferinţă a şefilor secţiilor de construcţie şi secţiilor industriale şi de transporturi din cadrul comitetelor regionale, comitetelor de ţinut ale partidului şi Comitetelor Centrale ale partidelor comuniste ale republicilor unionale.

● La 9 iunie, la Ministerul Afacerilor Externe al Iranului, reprezentanţi ai navigaţiei maritime de stat a U.R.S.S. din Marea Caspică şi ai Ministerului Agriculturii al Iranului, au semnat o convenţie cu privire la arendarea unor loturi de pămînt şi a altor bunuri în portul Pehlevi pe termen de zece ani.

Răspundem cititorilor

FRĂMÎNTĂRI LA SINGAPORE

În legătură cu apariţia în ziare a numeroase telegrame despre mişcarea grevistă din Singapore, mai mulţi cititori ne-au cerut să publicăm un documentar. Publicăm un asemenea material.

Singapore este o importantă bază militară britanică. Statutul ei este de colonie. Singapore se află în sudul peninsulei Malacca şi are o suprafaţă de 755 kilometri pătraţi. Potrivit unor date din 1952, populaţia acestei colonii britanice numără 1.079.000 locuitori.

În limba malaeză Singapore înseamnă „oraşul leului“. Primele aşezări omeneşti fondate pe insula pe care se află în prezent portul Singapore datează din veacul al 12-lea. Trecerea timpului, dezvoltarea legăturilor comerciale intercontinentale, a făcut să crească însemnătatea oraşului ca centru economic. De asemenea, în condiţiile luptei între cercurile colonialiste pentru împărţirea Asiei a crescut rolul Singaporului ca bază militară.

În anul 1819, Anglia a acaparat Singapore. De-atunci acest mare port se află sub stăpînirea ei. La 15 februarie 1942, Singapore a fost ocupat de către trupele japoneze, fiind eliberat spre sfîrşitul celui de-al doilea război mondial. Înfrîngerea suferită la Singapore a fost una dintre cele mai ruşinoase înfrîngeri ale armatei britanice.

Singapore este un mare centru proletar. În port ca şi în întreprinderile oraşului lucrează un mare număr de muncitori. Creşterea avîntului mişcării de eliberare naţională în Asia s-a resfrînt şi în ceea ce priveşte lupta muncitorimii din Singapore. În toamna anului 1945 au apărut sindicatele muncitoreşti reunind muncitorii de diferite naţionalităţi. Imediat după înfiinţare, adică în octombrie 1945, Uniunea Generală a Muncitorilor din Singapore numără 200.000 de membri. La Singapore devine din ce în ce mai largă mişcarea pentru scuturarea jugului colonial. Constituţia impusă de către englezi în anul 1948 concentrează în mîna trimişilor Londrei întreaga putere. Adunarea legislativă nu are, în fapt, aproape nici un fel de putere.

La 3 aprilie au avut loc alegeri pentru adunarea legislativă a coloniei engleze Singapore. Potrivit celor relatate de către un corespondent al agenţiei „France Presse“ partidele de stînga au obţinut o victorie categorică în alegeri, revenindu-le 16 mandate din numărul total de 25. Un deosebit succes a obţinut partidul „Acţiunea populară“ care se pronunţă pentru autonomia Singaporului şi pentru abolirea legilor discriminatorii aplicate de colonialiştii englezi. Concludentă este înfrîngerea pe care principalele partide de dreapta au suferit-o. Despre partidul aşa zis „progresist“ se afirmă pe bună dreptate că este „partidul milionarilor“. Porecla este justificată prin aceea că acest partid este subvenţionat de către Camera de Comerţ din Singapore. Dar în ciuda milioanelor irosite, partidul „progresist“ nu a reuşit să obţină decît 3 mandate din cele 20 cît îşi propusese.

Reprezentanţii presei subliniază că rezultatul alegerilor de la Singapore a provocat în rîndurile cercurilor colonialiste engleze pe deoparte surpriza în faţa rezultatelor alegerilor, iar pe de altă parte îngrijorarea profundă faţă de orientarea spre stînga a alegătorilor.

În mod obişnuit alegerile în ţările coloniale sînt organizate cu scopul de a se „legaliza“ numirile făcute de trimisul metropolei. Niciodată guvernatorii coloniali nu şi-au făcut durere de cap din pricina unor alegeri. Iată însă că transformări profunde au afectat şi teritorii socotite pînă nu de mult „poziţii sigure“ ale colonialismului. Aceste transformări s-au făcut simţite şi la Singapore.

Oamenii muncii din Singapore duc o luptă îndîrjită pentru a obţine scuturarea jugului colonial britanic şi pentru a cuceri condiţii de viaţă mai bune. Mişcarea grevistă s-a intensificat la Singapore; ea este un simpton al creşterii combativităţii şi spiritului de organizare a proletariatului din Singapore. Intensificarea mişcării greviste îi înspăimîntă pe colonialişti, fapt ce se reflectă într-o telegramă a agenţiei americane „United Press“ care relata că la Singapore „circulă svonul că în ultimele luni au început să fie retrase capitalurile ca urmare a creşterii neliniştii în sectorul muncii“.

Neliniştea despre care cu prefăcută discreţie vorbeşte agenţia americană este acţiunea revendicativă a muncitorilor, acţiune inspirată de profunde sentimente anticolonialiste. Trebuie subliniată participarea studenţilor la lupta contra asupririi coloniale.

Ca pretutindeni în ţările coloniale, stăpînii de azi ai Singaporului recurg la represiuni sălbatice. Agenţia britanică „Reuter“ relata că la 10 iunie poliţia a operat 127 arestări în rîndurile greviştilor de la societatea engleză „Hume Industrie Ltd“. Arestări masive au mai fost făcute şi în zilele precedente. Desigur, nu-i greu de înţeles că aceste represiuni nu-s un semn de siguranţă. Colonialiştii se tem şi fără îndoială că au suficiente motive pentru aceasta. Dar un lucru nu trebuie ei să uite: nicăieri în lume teroarea oricît ar fi ea de brutală nu poate stăvili lupta pentru libertate a unui popor. Istoria — şi cea veche, şi cea recentă — depune mărturie.

M. R.

Echipa de fotbal a R.P.R joacă astăzi în Norvegia

OSLO 11 (Agerpres).

Astăzi se dispută pe stadionul Ulleval din Oslo întîlnirea internaţională de fotbal dintre echipele reprezentative ale R.P.R. şi Norvegiei.

Echipele vor alinia următoarele formaţii:

R. P. R.: Birtaşu — Pahonţu, Apolzan, Szökö — Călinoiu, Pereţ — Tătaru, Petschowski, Ozon, Georgescu, Suru.

Norvegia: Aronsen — Bakker, Svenssen, Boye Karlsen — Legaernes, Bergerssen — Hennum, Odegaard, Kotte, Johanessen, Kure.

Întîlnirea dintre echipele de fotbal ale R.P.R. şi Norvegiei va fi transmisă în întregime pe staţiile noastre de radio în jurul orei 19. Transmisia se va face pe programul I.

Întîlnirea internaţională de fotbal de pe stadionul Republicii

Astăzi după amiază, pe stadionul Republicii cu începere de la ora 17,15 se desfăşoară întîlnirea internaţională prietenească de fotbal dintre echipa selecţionată a asociaţiei Locomotiva din R.P.R. şi echipa Lokomotiv Plovdiv (R.P. Bulgaria).

Frumoasa comportare a baschetbaliştilor noştri

Cu jocurile desfăşurate în cursul dimineţii de sîmbătă, s-a încheiat prima fază a campionatelor europene de baschet masculin de la Budapesta.

Echipa R.P.R., care după cum se ştie a jucat în seria C. a obţinut în ultimele zile două victorii concludente în faţa reprezentativelor Elveţiei cu scorul de 63—39 (33—17) şi Luxemburgului cu 68—40 (32—15). Baschetbaliştii noştri au reuşit o frumoasă performanţă de a se califica în turneul final la care participă cele mai bune opt echipe de baschet din Europa.

Iată alte rezultate înregistrate: U.R.S.S.–Elveţia 87—49 (41—24), R. Cehoslovacă–R.P. Bulgaria 73—68 (42—27), R.P.F. Iugoslavia-Franţa 40—37 (21—20), Austria-Anglia 69—48 (34—27).

În urma acestor rezultate, pentru turneul final s-au calificat următoarele echipe: U.R.S.S., R.P.R., R. P. Ungară, R.P. Polonă, R. Cehoslovacă, R.P. Bulgaria, R.P.F. Iugoslavia şi Italia.

SPECTACOLELE DE AZI

TEATRE: Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R.: Macul roşu (orele 11), Traviata (seara); **Teatrul de Stat de Operetă:** Vînt de libertate (orele 10,30); Lăsaţi-mă să cînt (seara); **Teatrul Naţional „I. L. Caragiale“** (sala Comedia): Doamna nevăzută (orele 15), Revizorul (seara); (sala Studio): Ultima oră (orele 10), Liceenii (orele 15), Platon Crecet (seara); **Teatrul Armatei** (sala din B-dul Magheru): Nunta lui Figaro (orele 14), Împărăţiţa lui Machedon (seara); (sala din Calea 13 Septembrie): Avarul (orele 10), Fîntîna Blanduziei (seara); **Teatrul Municipal:** Afaceriştii (orele 10); **Ochiul babei** (orele 15), Doamna Calafova (seara); **Teatrul Tineretului:** David Copperfield (orele 10), Neisprăvitul (orele 15,30); Libelula (seara); **Teatrul Muncitoresc C.F.R.** (Giuleşti): Vinovaţi fără vină (orele 10), Calul Troian (seara); **Ansamblul de Estradă** (sala din str. Al. Popov nr. 23): Visele se împlinesc (sala din Calea Victoriei nr. 174): Cer cuvîntul; **Teatrul de vară „23 August“** Concert de muzică distractivă; **Teatrul de vară „N. Bălcescu“:** O seară de muzică uşoară; **Turneul Teatrului Naţional-Iaşi:** (Teatrul de vară „I. V. Stalin“): Chiriţa în provincie; (sala C.C.S. din str. Lipscani nr. 53): Oraşul în flăcări; **Circul de Stat:** Primăvara la circ (orele 16 şi 20); **Teatrul Ţăndărică:** (sala Orfeu): Găinuşa harnică şi Căsuţa iepuraşului (orele 11), Fraţii Liu (seara).

CINEMATOGRAFE: Patria: I. C. Frimu: Mandy; **Republica, Bucureşti, Arta:** Umberto D.; **Al. Popov:** Neamul Jurbinilor; **Magheru:** Cei trei muşchetari; **Înfrăţirea între popoare:** Eu şi bunicul; **Filimon Sîrbu, Elena Pavel:** Conştiinţa; **Victoria, 1 Mai:** Submarinul 323; **Gh. Doja:** Îmblînzitoarea de tigri; **Maxim Gorki:** Pe cîmpiile Kubanului, Dansuri valahe. În lumea jucăriilor; **Timpuri Noi:** Actualitatea în imagini, Noutăţile zilei. 376 zile pe banchiza în derivă; **Lumina:** Contele Mişka; **Volga:** Merele de aur; **Tineretului:** Stele vesele; **8 Martie:** Undeva în Bizonia; **Vasile Roaită:** Examen de maturitate; **Cultural:** Cine-şi iubeşte nevasta; **Unirea:** Aventurile vasului Bogatir; **C. David:** Jucătorul de rezervă; **Al. Sahia:** Pumnul de fier; **Flacăra:** Un caz în taigă; **T. Vladimirescu:** A fost odată un împărat; **Mioriţa:** Mînuitorul de păpuşi; **Moşilor:** Mikluho Maklai; **23 August:** Mînăstirea din Parma; **Donca Simo:** Un om teribil; **Ilie Pintilie:** Poteci primejdioase; **Popular:** Încercarea fidelităţii; **M. Eminescu:** Copiii din Hiroshima; **8 Mai:** Stiletul; **Libertăţii:** Portul din nord; **N. Bălcescu:** Cei 13; **Munca, Rahova:** Ivan cel groaznic; **Gh. Coşbuc:** Frumuseţea diavolului; **Olga Bancic:** Cîntecul fluviilor; **Aurel Vlaicu:** Libelula, Pe drumul libertăţii; **Boleslaw Bierut:** Chemarea destinului.

La cinematografele: Patria, Republica, Magheru, Filimon Sîrbu, Bucureşti şi I. C. Frimu, în continuarea jurnalului romînesc de actualităţi, se va prezenta o completare despre vizita delegaţiei guvernamentale sovietice la Bucureşti.

Azi 12 iunie 1955, orele 10,50, posturile noastre de radio, vor transmite pe programul II din sala Ateneului R.P.R., concertul orchestrei simfonice a Filarmonicii de Stat „George Enescu“ colectiv artistic emerit al R.P.R.

Dirijor: George Georgescu. În program: Suita I-a în do major de George Enescu; Concertul în sol major pentru pian şi orchestră de Ravel — solistă Nicole Henriot din Paris şi Simfonia a IV-a în mi minor de Brahms.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii“. Tel. 7.60.10, 7.61.00. Secţia scrisori Tel. 7.[illegible].91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin“.